

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 502

Het Geheim van Denmore Castle.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 - AMSTERDAM.

HET GEHEIM VAN DENMORE CASTLE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Het radiogram.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 309
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks acht uur in den avond, toen John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand opstonden van de met damast en zilver gedekte tafel, in de kleine eetzaal van het huis van den Grooten Onbekende, dat zij nog niet lang geleden hadden betrokken en dat in de King Albert Lane te Londen stond.

Tegen hunne gewoonte hadden de tweemannen tehuis gedineerd.

Want meestentijds gaven zij er de voorkeur aan, in een groot hotel of een welbekend restaurant te dineeren.

Raffles verzekerde bij herhaling, dat reeds menigmaal juist zulk een groot hotel, waar schatrijke vreemdelingen vertoefden, maar ook zeer gevaarlijke, internationale misdadigers elkan- der ontmoetten, het aangewezen terrein opleverde om er een van die ondernemingen op touw te zetten, die niet zonder gevaar waren, ja, waarbij dikwijls het leven gemoeid was, maar die juist daarom voor Raffles des te meer aantrekkelijkheid bezaten.

Raffles 502.

Nog pas een paar dagen geleden was er echter een van Raffles' avonturen geëindigd, dat hem een zeer groot bedrag in handen had gespeeld, waarvan overigens reeds een groot gedeelte weer was overgegaan in de handen van directies van instellingen van liefdadigheid of rechtstreeks in die van hongerlijdenden, gebrekkigen en ouden van dagen, aan wie Charles Brand dat geld persoonlijk was gaan ronddelen.

Misschien was het ook daaraan toe te schrijven, dat Raffles meer lust gevoelde, rustig in zijn eigen huis te blijven, waar in zulke gevallen het eenvoudige middagmaal werd bereid door een anderen trouwen helper van Raffles, den reus James Henderson, chauffeur, kamerbediende, vliegtuigbestuurder, koetsier — al wat men maar wilde en een uitmuntend kok daarenboven!

Dan droeg de stokoude Gaston, de kamerbediende van Raffles, dat diner binnen en de beide vrienden deden er lang over, opgewekt met elkander pratend, want zij bezaten beiden de gelukkige eigenschap, dat zij zoowel uren lang

konden zwijgen in elkanders gezelschap, zonder zich nochtans te vervelen, maar evengoed konden praten over allerlei onderwerpen, die voor de meeste menschen een boek blijven met zeven zegels gesloten.

Zij spraken over paardensport, over de jongste daling van de mark, over een nieuw ontdekte filmster, over de geneeskrachtige eigenschappen van een pas uitgevonden heilmiddel, over verbeteringen op het gebied der motortechniek — en over dat alles met kennis van zaken, als mannen die het onderwerp volkomen beheerschen.

Toen zij beiden waren opgestaan en nog op den drempel van eetzaal en rookkamer hunne sigaretten hadden opgestoken, vroeg Brand:

— Wat zullen wij verder met onzen avond doen?

— Het is vrij warm — heb jij geen voorstel?

— Ik moet bekennen dat ik het niet goed weet! De schouwburgen zijn zoo goed als alle gesloten, wij hebben de nieuwste revue reeds gezien en het programma in het Hyppodrome Theater moet niet veel zaaks zijn.

— Dat wil zeggen — je raadt mij aan, kalm thuis te blijven? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij Brand met zijn grijze, heldere oogen van terzijde opnam.

— De zaak is, dat een weinig rust mij volstrekt niet ongewenscht voorkomt!

— Maar waartoe eigenlijk?

— Hoe kun je dat vragen! Twee dagen geleden hebben wij een avontuur beleefd, dat — —

— Dat nog geen vollen dag duurde!

— Toegegeven — maar het had dan ook zeer ongunstig kunnen afloopen!

— Jouw levensopvattingen hebben voor mij nog altijd raadselen, beste Brand! Wat doet het er toe hoe het had kunnen afloopen! Het is voortreffelijk gegaan, wij hebben den juwelier Drummer ontlast van een voorraad juweelen, waarvan de opbrengst aan honderden ten goede zal komen en — wij zijn op vrije voeten!

— Hetgeen meer geluk dan wijsheid is! hield Brand droogjes aan.

— Je bent moeilijk tevreden te stellen! Waarin zou de aantrekkelijkheid van mijn beroep schuilten, als ik het kon uitoefenen zonder schijn of schaduw van gevaar?

— Dat verlang ik niet — maar er zijn zekere grenzen! Thans is alles goed afgelopen, maar

de minste toevalligheid had het ook anders kunnen doen zijn!

— Alweer! Juist die toevalligheid kruist onze ondernemingen! Het is waar, aan dat toeval vertrouwd ik voor een gedeelte mijn vrijheid en soms zelfs mijn leven toe — —

— Voor het allergrootste gedeelte!

— Nu, dat zal ik je nimmer toegeven! Want dan zou ik stilzwijgend erkennen, dat mijn ondernemingen slecht zijn voorbereid, dat ik te veel laat aankomen op het blind geluk en dat zal ik steeds blijven ontkennen — want het is niet zoo! Wel echter is er in al mijn avonturen een zekere dosis gevaar, onzekerheid, kwade kans — maar die zou ik niet willen missen, voor al het goud ter wereld niet!

— Het moge dan zoo zijn! Wij zijn nu den dans ontsprongen en daarom vind ik dat eenige dagen rust welverdiend mogen worden geacht! Het is inderdaad heel warm vanavond en het was ook werkelijk mijn plan, rustig thuis te blijven.

— Willen wij wat musiceeren? Ik heb juist vandaag een bezending zeer goede duo's voor piano en viool thuisbezorgd gekregen.

— Vanavond liever niet, Edward! Ik zou liever op mijn gemak mijzelf uitstrekken in een leunstoel, met mijn pijp, sigaar of sigaret en —

— Toch niet slapen?

— Stel je gerust! Ik heb een ander voorstel! Er is vanavond weer een radioconcert, met uitstekende krachten! Willen we meeluisteren?

— Naar het schijnt wordt het een soort rage! zeide Raffles met een glimlach. Iedereen die maar eenigen vrijen tijd heeft, vervaardigt zijn ontvangstation — en die geen tijd heeft maar wel geld, koopt er een.

— Vindt je het zelf dan niet verwonderlijk, Edward?

— O, zeker! Het is buitengewoon! Nog nimmer hebben uitvindingen der menschen zulk een ongehoord snelle vlucht genomen als in de laatste tientallen jaren. Vele uitvindingen schreden slechts zeer langzaam voorwaarts, zooals bijvoorbeeld de stoommachine, de locomotief, die langen tijd uiterst primitief is gebleven en waaraan jarenlang allerlei gebreken bleven kleven. Neem ook de fotografie! Hoe lang heeft het niet geduurd dat de beklagenswaardige amateur-fotograaf moest rondtrekken met een uitrusting, die bijna honderd pond woog — met zijn natte Collodium

platen, zijn kwikbaden, den ganschen overbodigen rommel, die pas langzamerhand heeft plaats gemaakt voor onze hedendaagsche, zoo eenvoudige gemakkelijk te hanteeren en lichte, droge plaat. Maar nu de vliegmaschine! Twaalf jaren geleden was zij nog maar ternauwernood bekend — een wrak samenstel van latten en linnen — en een jaar later vloog men er het Kanaal mee over en bereikte snelheden van 150 kilometer per uur.

— Zeker — het is wonderbaarlijk!

— Maar dat alles zinkt in het niet naast de verbluffende wonderen, welke de uitvindingen van Marconi, dien genialen Italiaan, ons gebracht hebben! En hoe vreemd toch! Bedenk eens dat dit alles bestond, dat het er was, waarschijnlijk al vele millioenen jaren! Het was er — maar wij wisten het eenvoudig niet! Het moest ontdekt worden, soms na een vlijtig onderzoek van jaren, soms bij toeval!

— Waaruit zou zijn af te leiden, dat wij nog lang niet aan de grens staan?

— Nog lang niet — goede hemel, ik weet zeker dat wij nog geen duizendste gedeelte van den weg hebben afgelegd. Over twee eeuwen zal er verbinding zijn verkregen met Mars, de Maan en Jupiter! Tien jaren later zal men het iets zeer gewoons vinden, met die planeten te telefoneeren. Want het is er altijd geweest! Men wist het alleen maar niet — het moest ontdekt worden! Wat beteekenen ook de planeten in de wereldruimte? Zeg niet dat zij duizenden lichtjaren van elkander verwijderd zijn — dat is toch immers slechts een stap, in vergelijking met de biljoenen, de trillarden lichtjaren, die er liggen tusschen ons zonnestelsel en het naastbij gelegene! Want ernstige sterrekundigen beginnen reeds tot de overtuiging over te hellen, dat er nevens ons eigen zonnestelsel nog vele tienduizenden andere bestaan — tenminste als het geen millioenen zijn!

— Houd op — houd in 's hemelsnaam op! viel Brand hem lachend in de rede. Het begint mij te duizelen! Ik zal al heel tevreden zijn, als ik het eerste uitstapje naar Mars mag meemaken!

— Je drijft er den spot mee — en je hebt ongelijk! zeide Raffles rustig. Er is geen sprake van dat jij het zult beleven, evenmin als iemand van het thans levend geslacht, al ware hij niet langer dan een uur geleden geboren — maar

het zal worden gedaan, wees er zeker van! En nu dat radioconcert

— Je stemt dus toe in mijn plannetje? vroeg Brand op levendigen toon.

— Waarom niet? Zijn er goede nummers te hooren?

— Uitmuntende!

— Waar heeft het eigenlijke concert plaats?

— Te Parijs!

— Maar dat is vlak bij! meende Raffles lachend.

— In zoover is het ook niets bijzonders, maar er zingen een paar uitnemende zangers en wij krijgen de muziek van de beroemde Garde te hooren!

— Nu, dan staat dus het programma al vast! Wij zullen wat luisteren en als het ons verveelt, kunnen wij altijd nog uitgaan en naar de Club wandelen! Ik moet echter zeggen, dat dit vooruitzicht mij niet bijzonder kan aanlokken! Dan nog veel liever het radioconcert!

Onder het spreken waren de twee vrienden de rookkamer al doorgegaan.

Raffles, die vooraan liep, opende nu een tweede deur en zij stonden in een vertrek, dat niet zoo spoedig zijn waren aard verried.

Het kon voor een laboratorium gelden, want er stonden glazen overhaalkolven, wijde distilleerbuizen op voeten van palmhout, kleine gaskomforen, om fijne glazen buisjes dicht te smelten, maar er stonden ook eenige zeer zeldzame, opgezette dieren, er was een boekenkast, gevuld met wetenschappelijke boeken, aan een der wanden hingen vreemde wapens, die hadden toebehoord aan inboorlingen van de eilanden in de Stille Zuidzee en den Grooten Oceaan, maar op den grond lag ook een dik kleed en er stonden een paar gemakkelijke stoelen met een rooktafeltje tusschen in, dat alles voor een sterke tafel op zes pooten, waarop een radiografisch ontvangtoestel stond van de allerlaatste constructie en van de nieuwste verbeteringen voorzien.

Raffles liep dadelijk op de kleine tafel toe, na in het vertrek licht te hebben gemaakt en vroeg toen hij het toestel genaderd was:

— Welke golflengte?

— Als ik het nog goed onthouden heb — 1004! antwoordde Brand. Maar wacht een oogenblik — ik heb het programma uitgeknipt en daarbij staat ook de golflengte opgegeven.

Hij haalde zijn portefeulle uit zijn zak, nam

er een krantenknipseltje uit, legde dat voor zich neer op het spiegelglad gewreven oppervlak van de tafel en zeide:

— Ja, ik heb het goed onthouden!

Raffles greep het ebonieten handvat van den collector, bewoog hem even heen en weer en had al zeer spoedig de juiste golflengte gevonden, merkbaar aan een zeer zacht geruisch en het even opflikkeren van de Tesla-buis.

En toen hij de telefoon tegen het oor drukte, hoorde hij dadelijk dat de golflengte volkomen juist was afgesteld — want evengoed alsof hij zich op een afstand van 20 meter had bevonden hoorde hij een schoonen bariton, die juist bezig was, het lied van den Torreador te zingen.

Brand had zijn voorbeeld gevolgd en nu zaten de beide vrienden naast elkander in hun gemakkelijke stoelen, lui uitgestrekt, den band van den ontvanger om het hoofd geklemd en zij behoefden niets anders te doen dan te luisteren, met half gesloten oogen.

En toch had die uitvoering plaats te Parijs — op een afstand van meer dan 400 kilometer in rechte lijn gemeten!

En toch zouden zij het evengoed hebben gehoord, al had dat concert plaatsgegrepen te Madrid, te Cairo of te New-York!

Na den bariton trad, na een korte pauze, een sopraan op met een zeer schoon geluid, die het lied van den Page uit de Hugenoten zong.

Toen de muziek van de Garde.

En toen — begon Raffles er eigenlijk gezegd, al een weinig genoeg van te krijgen!

Want hoe verwonderlijk de techniek hier ook gezegevierd had over de doode stof — het was en het bleef toch nog altijd niet geheel volmaakt.

De menschelijke stem had nu en dan nog vreemde bijgeluiden, een eigenaardig geruisch, dat men nimmer hoorde, wanneer men in de opera of concertzaal zat.

Raffles verborg een geeuw en keek tersluiks naar Brand, die nog altijd aandachtig zat te luisteren, met gesloten oogen en geheel verdiept in het genot, dat hij scheen te smaken.

Met een glimlachend gelaat, de telefoon nog om het hoofd geklemd, stak Raffles tersluiks de hand naar den collector uit en draaide, om Brand te plagen — er was juist weer een aria begonnen — den hefboom snel heen en weer, waardoor hij dus voortdurend de golflengte aanzienlijk wijzigde.

Brand trok een pijnlijk gezicht, want het spektakel in zijn ooren was bijna onverdragelijk en wilde zich reeds de telefoon van het hoofd rukken, toen de beide mannen elkander verwonderd aankeken en Raffles eensklaps den hefboom van den collector losliet.

Want duidelijk hadden zij beiden daareven, hoewel zeer kort, een paar van de teekens van het over de geheele wereld bekende waarschuwingssein opgevangen, dat altijd gegeven wordt voor het verzenden van een radiogram.

Brand wilde iets zeggen, maar Raffles legde vlug zijn vinger op den mond en luisterde aandachtig.

En toen trok hij haastig een kleine bloc-note naar zich toe, haalde zijn gouden potlood uit en begon de teekens te noteeren, die hij zoo juist opving.

Want in zijn ooren klonk nu dat eigenaardige half ruischende, half kloppende geluid, hetwelk veroorzaakt wordt door het telkens afbreken van den stroom, nu eens lang, dan eens kort, juist zooals dat het geval is met de Morse-teekens van de gewone telegraaf.

Hij ontving het bericht zoo duidelijk, alsof het voor hem bestemd was.

Het was zeer kort — en toen werd het stil.

Brand had het ook gehoord, maar het niet genoteerd.

Hij deed het toestel af, maar Raffles wees hem, dat hij het zich weer over het hoofd moest stulpen, schoof hem de bloc-note toe en zeide zacht:

— Werk dat eens uit!

Brand kende de teekens van de radiografie zoo uitstekend, dat hij geen halve minuut noodig had om het telegram te vertalen.

Zijn oogen werden groot, toen hij las wat er stond:

— Bewuste gevangene kamer B. Geef nadere orders. Solom.

Hij schoof Raffles de bloc-note weer toe, die glimlachend het bericht las en toen weer zijn vinger op de lippen legde.

Er verliepen omstreeks tien minuten.

En toen begon Raffles opnieuw te schrijven. Ditmaal was het bericht nog korter.

Raffles wachtte nog even en toen er niets meer kwam, werkte hij zelf vlug het radiogram uit.

Het luidde:

— Wacht mijn komst station. Vertrek met trein 9.12.

Brand had het ook gelezen en barstte nu zeer verbaasd uit:

— Wat voor den drommel heeft dat te betekenen?

— Ja, mijn waarde, je ziet het, dat ik zo-even niet geheel en al ongelijk had, toen ik een groote rol toekende aan het toeval! En dit is zeker wel toevallig! Om je te plagen deed ik telkens de golfengte wisselen — en een van die lengte was de juiste — om een bericht in handen te krijgen, dat natuurlijk niet voor ons bestemd, maar van zeer eigenaardige soort is! Heb je soms een spoorboekje bij de hand?

Brand verschoot merkbaar, maar zeide toen vastberaden:

— Een spoorboekje? Neen! Er zijn er geen in het geheele huis!

Raffles keek hem glimlachend en hoofdschuddend aan, terwijl hij met den vinger dreigde en zeide toen spottend:

— Waar heb je dan het boekje gelaten, dat je tijdens het diner geraadpleegd hebt? Komaan — voor den dag er mee.

Zuchtend stak Brand de hand in zijn binnenzak en gaf Raffles het lijvige spoorwegboek, dat hij daar vergeten had, met de woorden:

— Goede hemel — waar moet dat weer op uitloopen? Naar den duivel met de radiografie en met hem die haar uitvond!

— Foei, Brand, zoo mag je niet spreken! De radiografie heeft al zeer veel menschenlevens gered! Denk alleen maar eens aan de rampen op zee! Welke trein ook weer? Juist — 9.12! Laat ons eens zien!

En Raffles verzonk onmiddellijk in de studie van het spoorboekje en zocht, waar en waarheen er des avonds om 9.12 uit Londen een trein vertrok.

Dat duurde ongeveer tien minuten.

Toen riep hij opgewonden:

— Als niet pas eergisteren de zomerdienst was ingevoerd, had ik dat zelf wel kunnen weten! Om 9.12 vertrekt de boottrein naar Dover! Het is een sneltrein, die onderweg nergens stopt. Hoe laat is het nu, Brand?

— Kwart over achten!

— Je vergist je — het is er pas veertien minuten over!

— Maar waarom vraag je het om 's hemelsnaam?

— Omdat ik dien trein wil nemen!

— Je bent gek! Met welk doel dan toch wel?

— Om te weten wat dat geheimzinnige radiogram beteekent! Wie is die bewuste gevangene, waarom hebben zij hem op kamer B opgesloten? Wat is dat voor een kamer? Wie is Solom? Dat moet ik weten!

— Ik herhaal dat je niet goed wijs bent! Een sprong in het duister! Een trein met vier, vijf honderd reizigers!

— Maak er vijfduizend van!

— Al waren het er maar 50 — hoe wil je onder die 50 reizigers den man uitvinden, die dat antwoord heeft verzonden?

— Dat weet ik nu nog niet — maar ik hoop dat het toeval mij behulpzaam zal zijn!

— Je eischt te veel van die grillige jonge dame, Raffles! Blijf rustig zitten — er komen nog mooie nummers, Madame Séverine, die de aria uit Lakmé zingt — — —

— Madame Séverine kan naar den drommel loopen en Lakmé ook! Ik heb thans iets belangrijkers te doen! En de hemel zegene mijn grapje met dien collector! Mijn jas, mijn hoed en mijn wandelstok — en de vlugste auto! Gauw een beetje!

— En dat heet een rustig avondje! kreet Brand wanhopig, terwijl hij het vertrek uitrende.

Een doosje **Dubec-Sigaretten**
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk II.

Te Dover.

Dat was nu eenmaal de aard van Raffles!

Voor een gril offerde hij letterlijk alles — en zeker zoiets banaals als het luisteren door den radiograaf naar een concert te Parijs!

Die zonderlinge radiogrammen, die hem door het grootste van alle toevallen in handen waren gekomen, hadden zijn geest onmiddellijk gevangen gehouden.

Zij lieten hem van de eerste seconde geen oogenblik met rust en zijn avontuurlijk gemoed bedacht reeds alle mogelijkheden, die aan de wisseling van die beide radiogrammen verbonden waren.

Dat zij van ernstigen aard waren — hij twijfelde er geen oogenblik aan.

Solom was natuurlijk een overeengekomen naam — een bijnaam misschien.

Hij kon echter ook wel een werkelijke, maar dan Grieksche naam zijn.

Dan stond het ook vast, dat er iemand was opgelicht en gevankelijk weggevoerd, om te worden opgesloten in een kamer, aangeduid als kamer B.

Waar die kamer zich echter bevond, of Dover het werkelijke einddoel van de reis was, wie de man was die het antwoord afzond, hoe hij er uitzag — dat waren zooveel raadsels, die Raffles onmogelijk kon oplossen.

En toch raasde hij nu in een van de snelste auto's, die door Henderson, den reusachtigen chauffeur bestuurd werd, naar het Victoria station, om daar nog bijtijds den trein van 9.12 naar Dover te kunnen halen.

Hij had weinig anders bij zich dan zijn eigen kleeren en een klein valiesje, waarin een paar vermommingen.

Natuurlijk had hij zijn revolver niet thuis gelaten — maar dat was dan ook alles.

Zijn avontuurlijke geest dreef hem evenwel onweerstaanbaar aan en hij wist reeds nu dat hij niet zou rusten, voor hij dit raadsel doorgrond had, dat hem door zulk een merkwaardigen samenloop van omstandigheden ter kennis was gekomen.

Het was acht minuten over negenen, toen de auto met een ruk voor het station stilhield.

Raffles sprong er uit, nog voor de wagen geheel tot stilstand was gekomen en zeide op zachten toon tot Henderson:

— Snel naar huis, de auto gereed houden en met mijnheer Brand op nadere berichten wachten! Zeg hem dat zij waarschijnlijk radiografisch zullen komen!

En met deze woorden vloog hij als een stormwind de steenen trap op, kocht zijn kaartje, en vloog juist het perron op, toen de trein zich in beweging zou stellen.

En ondanks het woedend wuiven van den stationschef rukte hij nog haastig een portier open, en viel op een bank in een coupé eerste-klasse neer.

Hij zat er geheel alleen, en begon aanstonds met zijn toilet een weinig in orde te brengen, en zijn valies in het net te leggen.

En daarna begon Raffles onmiddellijk een kleinen inspectietocht in den trein.

Deze had zijn vaart reeds aanzienlijk vermeerderd, en stooft nu dwars door de erbarmelijk leelijke wijken van Londen's zuidelijke voorsteden, waarvan thans echter niet veel te zien was, want de duisternis was al over de reuzenstad gedaald, en overal waren de lantaarns ontstoken.

In de coupé die op de zijne volgde, zat een vriend paartje, dat waarschijnlijk op de huwelijksreis was, en zich verschrikt naar hem omwendde, toen hij langs liep, maar zich vervolgens niet liet storen in zijn aangename bezigheden.

Maar de daarop volgende coupé, ook van de eerste klasse, was vrij vol.

Dan kwam er een waggon, geheel uit tweedeklasse coupés bestaande, ook bijna geheel gevuld, maar op de derde klasse sloeg Raffles geen acht, want hij meende wel als vaststaande te kunnen aannemen, dat lieden die dergelijke radiogrammen wisselen, niet in een derdeklasse reizen.

Hij keek slechts vluchtig naar binnen, door

de smalle ruiten van de coupés, die slechts zeer spaarzaam bezet waren.

Zoo liep hij den geheelen trein af, van het begin tot het einde, terwijl hij reeds in razende vaart Greenwich tegemoet snelde, en hij raamde het aantal reizigers der eerste en tweede klasse te zamen op bijna 80.

En onwillekeurig zuchtte hij even, toen hij zich dit getal voorstelde.

Want inderdaad — hoe zou het hem mogelijk zijn, dat aantal reizigers, waarbij zich dan nog dertig of veertig derdeklasse passagiers voegden, te Dover te volgen, waar zij elkander zouden verdringen om de tournikets te bereiken op een tamelijk slecht verlicht station.

En toen kende Raffles een kort oogenblik van twijfelmoeidigheid — waarin hij bijna Charles Brand in het gelijk moest stellen!

Was het inderdaad geen dwaasheid, geen pure waanzin, op zulke losse gegevens eensklaps, zonder eenige voorbereiding, iemand te willen nareizen, dien hij niet eens van uiterlijk kende, dien hij zeer waarschijnlijk nooit gezien had, en die hem in het gedrang op het station van Dover wel dadelijk zou ontsnappen?

Maar dat oogenblik van twijfel duurde slechts kort!

Raffles had drie uren voor den boeg, en hij zou ze goed besteden!

In ieder geval stond het vast, dat de man, die het radiogram verzond, zich in dezen trein moest bevinden.

Er vertrokken geen andere op dat uur!

Even zeker was het, dat Dover zijn voorloopig einddoel was, ofschoon het natuurlijk niet was uit te maken, of hij daar niet op de nachtboot zou stappen, die 20 minuten daarop naar Calais vertrok!

Het eerste radiogram kon immers zeer goed uit Frankrijk, ja zelfs uit Oostenrijk, maar ook uit Italië of Denemarken komen!

Er was immers geen sprake van geweest, ook zelfs maar een poging te wagen, de plaats van herkomst vast te stellen!

Raffles had nauwelijks de golflengte kunnen vaststellen — en dat beteekende nog niets!

Want uit geheel Europa kon men radiogrammen met een dergelijke lengte der golven verzenden!

De aanwijzingen waren dus wel bitter weinig in aantal, dat moest Raffles zichzelf wel bekennen.

Maar hij begon met nieuwen moed zijn tocht weer, en lette nu wat scherper op alle reizigers in het bijzonder.

Zeer velen sliepen — dat waren zeker dezulken, die gewend waren, deze reis naar het vasteland herhaaldelijk te maken, en die in een trein even vast en goed konden slapen als in hun eigen bed — de gelukkigen!

Anderen lazen een krant of tijdschrift, en hier en daar werd een moeilijk gaande gehouden gesprek gevoerd.

En naarmate hij verder ging, voelde Raffles zich zijn vertrouwen in den goeden afloop ontzinken.

Hoe zou het toch wel mogelijk zijn, onder deze verzameling menschen, die blijkbaar zich om niets anders bekommerden, dan om de wijze, hoe zij den vervelenden treinrit het gemakkelijkst zouden kunnen dragen, juist den man aan te wijzen, die het geheimzinnige radiogram ontvangen, en vervolgens beantwoord had!

Want hoe scherp hij de gezichten ook bekeek — op geen enkel zag hij iets, dat in het bijzonder zijn aandacht trok.

Zeker, er waren er een vier- of vijftal onder die reizigers, die er niet zeer vertrouwenwekkend uitzagen, maar Raffles wist maar al te goed hoe vaak de schijn soms bedriegt.

Neen, daarop durfde hij niet afgaan!

En reeds stond hij op het punt, maar weer naar zijn eigen coupé terug te gaan, en dan nog maar liever alles aan het toeval en zijn goed gesternte over te laten, toen de Voorzienigheid hem nogmaals te hulp kwam in den vorm van een schijnbaar zeer onbeteekenend voorval.

Hij liep juist langzaam langs een coupé, waarop een groote I geschilderd was, en waarvan de gangdeur geheel was opengeschoven.

Er zaten slechts drie heeren in, waarvan er twee vast schenen te slapen.

De derde scheen iets te lezen, toen Raffles voorbijging, en hield een klein stuk papier tamelijk dicht bij zijn oogen.

Maar toen hij het wilde omdraaien, ontviel het aan zijn vingers, want juist drong een krachtige rukwind naar binnen door het half openstaande portierraampje, tegenover de deur.

Het dunne stukje papier warrelde als een dood blad op den vloer neer, juist voor de voeten van Raffles.

Deze kon weinig anders doen dan zich snel

bukken en het oprapen, om het aan den eigenaar terug te geven, die zelf reeds haastig was opgesprongen.

Daarbij wierp hij onwillekeurig een blik op het stukje papier, dat geel en blijkbaar van zeer ouden datum was.

Hij zag een warreling van lijnen — en eenige letters, in rooden en zwarten inkt aangebracht.

Voor meer had hij geen tijd, want reeds stak de bezitter ongeduldig de hand naar het stuk papier uit, en keek daarbij Raffles scherp aan.

Deze stelde hem het stukje papier ter hand, met een paar hoffelijke woorden, in verband met het openstaande portierraampje, lichte zijn reispet op, en ging uiterlijk geheel onbewogen en onverschillig verder, maar inwendig juichend.

Want hij begreep aanstonds dat zijn goede fee hem niet in den steek had gelaten!

Het papiertje dat hij in de hand had gehad was zeker vele eeuwen oud, en het bevatte een of anderen plattegrond, waarvan sommige gedeelten met letters waren aangeduid, die nogmaals voorkwamen in den rechterbenedenhoek van de teekening.

Dienaangaande kon Raffles zich onmogelijk vergissen.

Hij had te veel van dergelijke teekeningen onder de oogen gehad, om ook maar een oogenblik te kunnen twijfelen.

Het leek op de teekening van een soort slot, vesting of kasteel.

En een geofende hand had het geteekend, dat was ook volkomen zeker.

De bezitter had het hem haastig uit de handen gegrist, zonder hem zelfs te bedanken, en hem daarbij een scherpen, wantrouwenden blik toegeworpen.

En de gotische letter B spookte hem bovenal voor den geest — die letter kwam ongeveer midden in de teekening voor!

Nog geheel vervuld van hetgeen hem daareven overkomen was, viel Raffles weer op zijn eigen plaats neer, en verzonk in gedachten.

Maar nauwelijks een paar minuten later sprong hij al weer op, een en al ondernemingslust.

Hij verliet de coupé weder, en liep in de gang bijna den hoofdconducteur tegen het lijf.

Hij hield den man staande, drukte hem een geldstuk in de hand, en vroeg:

— Heeft deze trein een draadlooze inrichting?

— Jawel mijnheer — tegenwoordig alle snel-

treinen naar Dover! Vooraan, de eerste wagon achter den bagagewagen. Daar zult gij den marconigraaf vinden.

Raffles wierp een blik op zijn horloge, en snelde vlug door de smalle gang.

Het was nog pas 25 minuten geleden, dat de trein Londen had verlaten.

Hij liep zeker zeer snel, bijna 60 mijlen per uur, maar Raffles kende een voertuig, dat hem toebehoorde en dat er op zijn minst 70 kon halen!

Hij vond spoedig dat gedeelte van een wagon, dat was ingericht voor het verzenden van radiogrammen, terwijl de trein reed en krabbelde snel iets op een stukje papier, dat hij den marconist toeschoof.

En deze las halfuid:

Den Heer Brand, King Albert Lane 18.
Kom met Henderson onmiddellijk naar Dover.
Neem de groote Rolls Royce. Zorg dat je aan het station bent wanneer de trein daar aankomt.
Palmburst.

— Wanneer kan het er zijn? vroeg Raffles.

— Het radiogram zelf is er binnen een minuut, mijnheer — maar de bezorging zal wel wat langer duren! Natuurlijk — tenzij de ontvanger zelf een toestel bezat en wist dat men hem zou seinen!

— Dat weet hij! antwoordde Raffles bedaard.

— Dan heeft de geadresseerde de boodschap ook binnen een minuut in handen! riep de marconist uit.

En hij begon aanstonds te seinen.

En alweer was Raffles getuige van een der grootste wonderen der laatste jaren — een boodschap die verzonden wordt van een voortrazenden trein uit!

Raffles betaalde, nadat de marconist hem verzekerd had, dat het radiogram goed was overgekomen en begaf zich, grootendeels gerustgesteld, weer naar zijn hoekje.

En opnieuw verzonk hij in gedachten.

Wat beteekende dat alles?

Waarom hield men, klaarblijkelijk met geweld, iemand vast — waarom beroofde men hem van zijn vrijheid?

Die man, die zooeven den plattegrond had bestudeerd, reisde eerste klasse en zag er zeer gedistingeerd uit.

Zonder die toevallige omstandigheid van het

wegwaaien van het vergeelde stukje papier zou de aandacht van Raffles op hem zeker wel het allerlaatste zijn gevallen!

En hij haalde zich dien man opnieuw voor den geest.

Een rijzig en niet onknap man van middelbaren leeftijd, met nog gitzwart haar, dat evenwel geverfd kon zijn en een zwart puntbaardje dat hem met zijn amandelvormige oogen het uiterlijk van een vreemdeling gaf — een Zuid-Amerikaan misschien.

Zijn kleederen waren uitstekend gesneden en Raffles had reeds den eersten keer boven zijn hoofd in het bagagenet een duur handvalies zien liggen.

De man was dus blijkbaar welgesteld — of gaf tenminste veel geld uit.

— En het een behoeft niet altijd samen te gaan met het ander! mompelde Raffles glimlachend voor zich heen.

Het gelaat van den man was bleek, van een wasachtige bleekheid en hij besteedde klaarblijkelijk zeer veel zorg aan zijn uiterlijk.

Maar een aangenaam gezicht was het desondanks niet en dat kwam voornamelijk door den stekenden blik van de zwarte oogen, dien Raffles een ondeelbaar oogenblik op zich had voelen rusten.

Wie de man was — hij kon het in de verste verte niet vermoeden en hij durfde er ook de conducteurs niet naar vragen, die het trouwens waarschijnlijk toch niet zouden weten.

En wat deed ook eigenlijk zijn naam er toe?

Wat hij deed, of liever wat hij wilde gaan doen was heel wat belangwekkender dan de vraag, wie hij was!

En toen Raffles dat voor zichzelf had uitgemaakt, toen hij begreep, dat hij zijn hersens nutteloos zou afmatten door te trachten, met deze weinige gegevens het raadsel op te lossen — toen vlijde hij zich gemakkelijk in de kussens en dommelde een weinig in.

De tijd verstreek en nog altijd stormde de boottrein met onverminderde snelheid door het Zuiden van Engeland, Dover tegemoet.

Achtereenvolgens snelde hij, zonder er op te houden voorbij Chatham en Sittingbourne, Milton en Feversham.

En toen hij ook Canterbury achter zich had gelaten en nog maar een half uur van Dover verwijderd was, werd de aandacht van Raffles

getrokken door een helder lichtschijnsel, dat zich op den straatweg, in dezelfde richting als de trein scheen voort te bewegen en hem klaarblijkelijk inhaalde.

Hij drukte zijn gelaat tegen de ruit.

De spoorlijn liep hier over een afstand van een zestal mijlen juist evenwijdig met den breedten straatweg van Londen naar Dover, die thans zoo goed als geheel verlaten was.

En over dien straatweg daverde nu een zeer groote, grijsgelakte auto, die echter pas zichtbaar zou worden, toen het schelle lichtschijnsel van haar lantaarns niet meer kon worden gezien.

Het was een Rolls Royce van de grootste soort, een 90 paards wagen en toen Raffles scherp toekeek, meende hij zelfs de gestalten van zijn beide trouwe helpers, Henderson en Brand te kunnen onderscheiden, waarvan de eerste den wagen bestuurde, beiden in elkaar gedoken en zooveel mogelijk wegschuilend achter de hooge motorkap, in pelsen gestoken en de oogen beschermd door hun stofbrillen.

Het was als een visioen, want hoe hard de trein ook reed — de reusachtige auto was hem binnen enkele oogenblikken voorbij gestormd in een vaart meer dan 120 kilometer per uur!

— Het is goed dat er geen verkeer op den weg is! mompelde Raffles lakoniek. Ik vrees dat er van de overige weggebruikers weinig zou overblijven, als zij den wagen thans in den weg kwamen!

Hij keek nog even om — het schelle lichtschijnsel verdween reeds aan den horizon.

Na een kwartier begon de trein plotseling zijn vaart te verminderen en toen Raffles naar buiten keek, bespeurde hij de lichten van Dover.

Vijf minuten later stond de trein stil onder de stationskap, op nauwelijks tien minuten gaans van de plek, waar de Kanaalbooten meren.

Raffles stapte reeds uit, voor de trein nog goed en wel stilstond en haastte zich dadelijk naar de tourniket, gaf daar zijn kaartje af en trachtte zich zoo goed mogelijk onzichtbaar te maken achter een stapel koffers.

Hij had Henderson en Brand reeds gezien, die een eind verder stonden en zij hem ook, maar zij namen opzettelijk niet de minste notitie van elkander.

Bij de tournikets stonden een twaalfstal personen te wachten, mannen zoowel als vrouwen en Raffles zag nu in, hoe lastig het geweest zou

zijn, in dien dringenden hoop reizigers zijn man te herkennen.

En daar kwam de gedistingeerde heer met het zwarte puntbaardje al aan!

Hij had blijkbaar zooveen een stationskruier afgesnauwd, die een aanval op zijn valies had willen ondernemen.

Raffles hield hem nauwkeurig in het oog, schijnbaar bezig met de riemen van zijn eigen valies en half verborgen achter den stapel koffers.

De zwarte heer zelf scheen ook ongeduldig te zijn en drong haastig naar voren, maar zijn wagon was een der achterste van den trein geweest en de andere reizigers waren hem al voor.

Daardoor kwam het, dat Raffles duidelijk zag hoe de heer met het zwarte baardje eerst zoekend rondkeek, hoe zijn gelaat een andere uitdrukking kreeg en hoe hij, naar hij meende onopgemerkt, een knipoogje gaf aan een der wachtenden bij het loket, een nog jonge man van omstreeks 30 jaar, met een gladgeschoren, breed gezicht en gestoken in een licht, geruit sportpak en een pet met groote klep op het hoofd.

Op die pet was een autobril geschoven, die met elastiek werd bevestigd.

Raffles kon hem van zijn standplaats zeer goed opnemen.

Hij was groot, breedgeschouderd en tamelijk wel door de zon verbrand.

— Zou dat de beroemde Solom zijn? vroeg Raffles zich zelf af. De afzender van het eerste radiogram? En zou hij even wijs zijn als die Grieksche filosoof? Men zou het zeggen, want hij heeft zijn gelaat uitstekend in bedwang!

De man in het sportpak en Zwartbaard stonden nu vlak bij elkander, terwijl de laatste zijn kaartje aan den controleur gaf en beiden spraken op gedempten toon enkele woorden.

Daarop verlieten zij met snelle schreden het station.

Raffles begreep dat hij geen tijd te verliezen had.

Wanneer die lieden hem hier ontsnapten, dan had het volstrekt geen doel, de onderneming nog verder voort te zetten.

Hoofdstuk III.

Het kasteel van Denmore.

Raffles snelde dus haastig op Brand en Henderson toe, die zwijgend terzijde stonden, liep hen voorbij, maar zeide snel met gedempte stem:

— Zij mogen in geen geval uit het oog worden verloren! Hen achterna! Maar blijf een weinig van mij op een afstand!

De beide mannen hadden den uitgang van het station reeds bereikt en toen Raffles daar even later ook aankwam, zag hij hen op het helderverlichte stationsplein toelopen op een vrij groote auto, die daar stond te wachten onder het toezicht van een straatjongen, die zich blijkbaar zeer gewichtig gevoelde.

Hij bleef staan in de schaduw van een pilaar en zag hoe zij den jongen wegzonden, nadat de man in het sportpak hem iets in de hand had gedrukt.

Zij stapten evenwel niet dadelijk in om weg te rijden, zooals Raffles gevreesd had, maar schenen eerst even met elkander te overleggen.

Zwartbaard had echter zijn valies reeds in de auto gedeponneerd.

Raffles liet zijn blikken over het plein waren en zag bij den ingang van een breede straat zijn eigen wagen staan, vlak bij een garage, die dag en nacht open bleef onder de hoede van een mecanicien, die vol bewondering dat meesterstuk van kracht en schoonheid aangaapte.

— Zij zullen mijn wagen hooren! bromde hij bij zichzelf.

Op dat oogenblik zag hij Brand en Henderson, die bij den ingang waren blijven staan, wachtend op zijn instructies.

Hij wenkte hen bij zich en zeide zacht:

— Het is al te laat en zoo stil daar buiten, dat ik hen niet met de Rolls Royce durf volgen, die een leven maakt als een oordeel, vooral wanneer hij wat snel moet loopen!

— Weet je zeker dat dat de mannen zijn? vroeg Brand zachtjes.

— Er valt geen oogenblik aan te twijfelen!

Later zal ik je zeggen waarom ik er zoo vast van overtuigd ben. Let nu goed op en volg zeer nauwkeurig mijn aanwijzingen. Ik heb de kleine vuurpijlen reeds uit mijn valies genomen — zij zitten in den zak van mijn overjas. Ik zal ze echter slechts gebruiken in geval van nood, wanneer ik in gevaar mocht verkeeren. Wanneer zij instappen, zal ik trachten, mij aan den bagagedrager vast te klemmen en met hen mee te rijden. Ik moet volstrekt weten waar zij heen gaan. Dringen de omstandigheden dan tot onmiddellijk handelen, dan zal ik een vuurpijl ontsteken.

— En zullen wij dien kunnen zien?

— Slechts dan, wanneer je, zoodra hun auto is vertrokken, in dezelfde richting rijdt, tot aan de grens van de stad! Blijf echter in geen geval langer dan tot twee uur wachten. Dat zou tot niets dienen. Ik keer in ieder geval om dien tijd terug. Bestel kamers in het hotel „de Rode Leeuw” aan de haven. Misschien is er vannacht nog niets te doen. Wanneer je echter den vuurpijl ziet, rijd dan ook als de duivel naar de plek die hij je aanwijst — want dan is er periculum in mora — dan wordt wachten gevaarlijk! Begrepen?

— Volkomen! Waar denk je dat het op uit zal draaien?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van!

— Zal je voorzichtig zijn?

— Ik beloof het je!

— Je niet noodeloos aan gevaar blootstellen?

— Neen, bezorgde Brand! Nu tevreden? Neem snel mijn valies — ik geloof dat zij gaan instappen!

— Ben je althans gewapend?

— Alles wat er noodig kan zijn, zit in de wijde zakken van mijn overjas! Tot straks waarschijnlijk — in „de Rode Leeuw”!

Raffles had hen haastig toegeknipt en was vlug de trappen van het station afgedaald, om het plein oversnellend, ongezien achter de auto te komen, waarin juist de man met het zwarte baardje en zijn metgezel hadden plaats genomen.

De auto had een stevigen bagagedrager, die over de veeren heenstak en een groote linnen kap, die thans was neergelaten, en beide omstandigheden waren in zijn voordeel.

Daarenboven namen de beide mannen plaats op den voorsten zetel, terwijl de auto voor vier of vijf personen bestemd was.

Raffles droeg zorg, met den rug naar het voertuig te gaan toestaan, op ongeveer vijf meters en alsof hij een sigaret aanstak, maar nauwelijks had hij den motor hooren aanslaan, of hij draaide zich bliksemsnel om en zijn snelle beenen brachten hem binnen een paar tellen bij de reeds in beweging zijnde auto.

En hij had zich nauwelijks op den bagagedrager geslingerd, of de krachtige wagen was reeds in volle vaart en snelde ijlings door een der hoofdstraten in Zuidelijke richting.

Raffles zat tamelijk wel op zijn gemak, met zijn knieën hoog opgetrokken en zich vasthoudend aan de sterke riemen, die bestemd waren om er zware koffers mede op den bagagedrager vast te sjoeren en goed beschermd tegen den storm, door de snelle vaart van den wagen veroorzaakt, want de opgevouwen linnen kap stak ver boven zijn hoofd uit.

Er was niet het minste gevaar te duchten, dat de beide mannen daar voorin hem zouden kunnen zien — tenzij er onderweg iets met den wagen gebeurde, maar daaraan wilde Raffles voorloopig maar liever niet denken.

In zeer snelle vaart reed de auto Dover uit en volgde den weg naar Folkestone, de veel bezochte badplaats, die ongeveer vijf mijlen verder was gelegen.

— Wat gaan zij daar uitvoeren? vroeg Raffles zichzelf verbaasd af.

Nauwelijks tien minuten later zou hij het weten, want de zeer snelle wagen had niet meer noodig, om den korten afstand tusschen beide havensteden af te leggen.

De auto snelde echter Folkestone voorbij en bleef in Zuidelijke richting den prachtigen straatweg volgen.

Het was juist middernacht, toen de laatste huizen van Folkestone alweder achter het drietal lagen, waarvan er twee volstrekt geen besef hadden van het gezelschap van den derde.

Achtereenvolgens reed de auto binnen nauwelijks een half uur tijd voorbij Sandgate en Hythe.

Maar voor Dymchurch bereikt werd, begon zij haar vaart te vertragen.

— Het werd waarachtig tijd! bromde Raffles ontevreden. Van mijn vuurpijlen zal op dezen afstand wel zoo goed als niets te zien zijn, moet ik vreezen. Zijn wij het doel genaderd?

Hij trachtte te bepalen waar hij was, maar dat viel hem niet gemakkelijk, ofschoon de maan

nu en dan te voorschijn kwam van achter snel voorjagende wolken.

Hij hoorde echter boven het gesnor van den motor uit duidelijk het geloei van de branding der golven op de rotsen en men kon zich dus onmogelijk ver van de kust bevinden.

Raffles meende trouwens den weg te herkennen, die hier langs de geheele kust loopt en alle havenplaatsen met elkander verbindt.

Het terrein was heuvelachtig en hier en daar beschreef de weg groote en scherpe bochten, teneinde die toppen te ontgaan.

Reeds een paar malen had Raffles de vage omtrekken gezien van eenige dier oude kastelen, waaraan de kuststreek hier vroeger zoo rijk was en waarvan ook thans nog heel wat bouwvallen over zijn.

Hij ging met zijn geheugen te rade en herinnerde zich de namen van verscheidene dier oude ruïnes.

En eensklaps, terzijde van den weg, bijna op den uitersten top van een klip, zag hij opnieuw de omtrekken van een oud kasteel, scherp afstekend tegen den door de maan verlichten nachthemel, dat hij vroeger wel eens bezocht had, als tourist.

Dat was Denmore Castle.

Hij wist dat hij zich onmogelijk kon vergissen, want daartoe waren de twee torens, die nog van de zes overeind stonden, te karakteristiek met hun kanteelen en hun spitse, met leien bedekte ronde daken.

De auto werkte zich niet zonder moeite zoover mogelijk naar boven, maar toen deed de bestuurder haar stil staan, met een onderdrukten vloek.

Ofschoon Folkestone nauwelijks tien mijlen verder Noordwaarts lag, was de plek hier volkomen verlaten — van een romantische, indrukwekkende verlatenheid.

Het kasteel lag wel tien minuten gaans van den straatweg en het was, prozaisch genoeg, omgeven door een nieuwerwetsch, niet zeer sierlijk hek.

En Raffles herinnerde zich, dat bij den ingang een houten bordje was bevestigd met het opschrift:

— Toegang streng verboden. Kaarten verkrijgbaar bij den secretaris van de Vereeniging voor Vreemdelingenverkeer. Slechts toegankelijk onder geleide van een gids.

Maar aan dergelijke prozaische waarschuwingen kon men zeker niet denken op een tijdstip als dit, nu de duisternis over de aarde lag, grillige wolken in snelle vaart voorbij de maan schoven en het luide geraas van de branding daarbeneden ieder ander geluid overstemde.

Raffles was reeds van zijn zitplaats afgesprongen en snel terzijde getreden, in de schaduw van een zwaar rotsblok, terwijl hij zijn donkerkleurige overjas zoodanig met zijn arm voor zijn gelaat vasthield, dat er bijna niets van te zien was.

De beide mannen lieten hun auto hier blijkbaar in den steek en toen Raffles voorzichtig om het rotsblok heenzag, bemerkte hij, dat zij het smalle zijpad volgden, dat regelrecht naar het ijzeren hek voerde, hetwelk de ruïne omgaf.

Hij kende dat slot en hij wist, dat de portier en gids nooit iets meer liet zien dan slechts een gedeelte van den bouwval.

Dat kon de man trouwens niet anders, want het was in de streek bekend, dat de klip in alle richtingen ondermijnd was, misschien door den invloed van het water, misschien door menschenhanden en dat tal van gangen en tunnels op verschillende hoogten elkander in het binnenste van de rots kruisten.

En die gangen en hollen kon men eertijds van de kelders van het slot uit, die zelve zeer ingewikkeld waren en een waar doolbof vormden, bereiken.

Thans echter was dat gedeelte afgesloten door een stevige, eikenhouten deur, met ijzer beslagen en niemand had daar ooit een voet durven zetten.

Men wist dat het zeer gevaarlijk zou zijn, want de klip was zeer groot, bijna een kilometer lang, op den top gemeten en half zoo breed en bijna 70 meter hoog.

Men zou in dit warnet van gangen zeer gemakkelijk kunnen verdwalen en dan reddeloos verloren zijn.

En toch had Raffles steeds vermoed, dat de oorspronkelijke bewoners van het slot dezen doolhof zeer goed hadden gekend en dat zij er in thuis waren.

Misschien bestond er een plattegrond van, een leiddraad, of iets dergelijks — —

En onwillekeurig dacht Raffles aan het knisterende stukje papier, dat hij weinige uren geleden een kort oogenblik in de handen had gehouden.

Hij zag thans de beide mannen op den rug terwijl zij langzaam naar boven klauterden, blijkbaar vast overtuigd, dat niemand hen kon zien.

Huizen waren er dan ook niet in den omtrek en het kleine plaatsje Dymchurch lag op bijna een uur gaans, terwijl Hythe nog verder verwijderd was.

Toen hij hen uit het oog dreigde te verliezen, verliet Raffles zelf zijn schuilplaats en begon hen voorzichtig te volgen, zorg dragend steeds in de schaduw te blijven van de zware rotsblokken, die hier langs het pad lagen, waarbij hij zich menigmaal diep moest bukken.

Een van de beide mannen scheen den sleutel te hebben van het ijzeren hek, want Raffles zag hen dat passeeren en hun schreden richten naar de vervallen poort van het oude slot.

Er was ook nog een zware poortdeur, die ook gesloten was, maar dat had al heel weinig doel, want vlak daarnevens was de meterdikke muur zoover afgebrokkeld, dat men, als men niet al te stijf in zijn geledingen was, er gemakkelijk overheen kon klauteren.

Dat deden dan ook de beide mannen en een oogenblik later volgde Raffles hun voorbeeld.

Hij begreep nu zeer goed, dat hij zich in groot gevaar begaf.

Nog altijd wist hij volstrekt niet, waarom die mannen daar waren en wat zij beoogden — maar zijn instinct waarschuwde hem, dat zij het hem zeer kwalijk zouden nemen, wanneer zij hem op deze plek aantroffen.

Zij hadden in ieder geval niets goeds in den zin, dat stond vast!

Raffles hoorde de losse steenen onder hun voeten voortrollen en naar dat geluid moest hij zich voorloopig richten, want hij kon hen niet meer zien, daar de maan achter de wolken verdwenen was.

Hij wist dat hij zich thans bevond op een ruime binnenplaats of hof, in het midden waarvan zich een zeer fraaie en uitstekend bewaarde put met prachtig smeedwerk moest bevinden.

Meer rechts was de ingang naar het hoofdgebouw.

Maar ook dit was zoo vervallen, ook hier waren de muren over groote afstanden zoodanig in puin gevallen, dat men er ook in kon doordringen, zonder van de zware, eikenhouten deur gebruik te maken, die overigens halverwege uit haar hengsels hing.

Juist bij die deur zag Raffles de twee mannen weer, want hun gedaanten staken tamelijk duidelijk af, tegen den opnieuw door de maan verlichten muur.

Zich dicht tegen dien muur drukkend, sloop hij nader en zag hoe zij door de opening van de deur naar binnen stapten.

En weer volgde hij hen onbeschroomd.

Het was hem nu een voordeel, dat hij de ruïne al eens vroeger bezocht had en wist hoe de inrichting van het kasteel was.

Rechts van de breede vestibule bevond zich een geweldig groote zaal, waar in vroegere eeuwen feestgelagen werden aangericht, met een verhoogd gedeelte voor den ridder en zijn bloedverwanten en vrienden.

Deze zaal had oorspronkelijk niet minder dan acht breede boogvensters gehad, waarvan de kozijnen zich omstreeks een meter van den vloer bevonden, maar de meeste daarvan bestonden niet meer, want de muur was tijdens een brand die een groot gedeelte van het kasteel verwoestte, in het begin van de 19e eeuw in puin gevallen.

Men had zelfs heel lang moeten werken om al die overblijfselen te verwijderen en toen was het kasteel niet veel meer geworden dan een attractie, een openbare vermakelijkheid.

Toch waren er nog vrij wat vertrekken, die intact waren gebleven, in den linkschen vleugel van het kasteel.

En onder den grond, Raffles had zich daar zelf van kunnen overtuigen, waren alle keldervertrekken nog juist in denzelfden toestand, als waarin zij zich vele eeuwen geleden bevonden.

Het kasteel had honderden jaren achtereen toebehoord aan het geslacht van de graven van Denmore, machtige leenheeren, die over een groot gedeelte van Cornwallis heerschten.

Het geslacht was echter in verval geraakt en de jongste nazaten hadden er zich in het geheel niet meer om bekommerd.

Reeds lang voor den brand die het kasteel bijna geheel vernielde, had geen der Denmores het ooit meer willen bewonen.

En al had men het gewild — het zou wegens geldelijke overwegingen onmogelijk zijn geweest.

Want er ware een zeer groot fortuin voor noodig geweest, om dit groote bezit in stand te houden in bewoonbaren toestand.

Raffles kende de verhalen die van de laatste

Denmores in omloop waren — lediggangers, spelers, gedegenereerde nakomelingen van het eenmaal zoo machtige geslacht, die langzamerhand het geheele bezit in geld hadden omgezet dat als water door hun vingers was gestroomd.

Zoo ging er een verhaal van een der Denmores, die ten tijde van het tweede keizerrijk, kort voor het uitbreken van den oorlog van 1870 te Parijs in een enkelen nacht een kwart miljoen francs had verteerd, in gezelschap van diezelfde befaamde vrouw, welke Zola als prototype heeft gediend voor zijn algemeen bekend boek „Nana”.

Het was dan ook geen wonder, dat Denmore Castle sedert dien tijd volkomen verwaarloosd was, dat niemand er meer naar omzag en dat de Denmores een voor een ten onder gingen in den maalstroom.

Voor zoover hij wist was het geslacht zelfs in de rechte lijn uitgestorven.

Dat alles ging zeer snel aan zijn geest voorbij, toen hij daar in de stikdonkere vestibule stond,

omgeven door een duisternis, die geen menschelijk oog kon doorboren.

Maar toen hij nog overwoog, wat hij zou doen, werd hij uit de onzekerheid geholpen door het plotselinge opflikkeren van een lichtschijnsel aan het tegenovergestelde einde van de geweldige hal.

En hij zag zeer duidelijk dat daarginds twee gedaanten stonden, waarvan er een was heen gebogen over een groote stallantaarn, welke zooveen was ontstoken.

Raffles behoefde slechts een paar stappen terzijde te doen om verborgen te zijn achter een der vier geweldige pilaren van metselsteen, die lang geleden het verwulf van de hal hadden gedragen, maar die thans allen reeds eenige meters boven den grond ophielden.

Want er bestond geen dak meer — boven zijn hoofd zag Raffles slechts den donkeren nachthemel, daar de maan zich sedert eenigen tijd niet meer vertoonde.

Het scheen dat er zwaar weer op komst was.

Let op:
• **De Dubec-Sigaretten**
zijn in blik verpakt.

Hoofdstuk IV.

Cyrill Drake.

Raffles keek nauwkeurig toe.

Hij zag hoe de twee mannen, die hij zelfs op dien afstand bij het heldere licht van de lantaarn aanstonds kon herkennen, op gedempten toon even met elkander spraken, en toen langzaam zich verwijderden, klaarblijkelijk naar den linkervleugel van het eeuwenoude slot.

Behoedzaam, en met de revolver in de hand begon hij hen te volgen.

Hij liep over een vloer van groote marmeren tegels, die voor een deel nog ongeschonden waren gebleven.

En toch werd er volstrekt niets van zijn voetstappen gehoord, zoo zacht liep hij.

Zijn taak was niet zeer moeilijk, want hij behoefde voorloopig niets anders te doen dan het lichtschijnsel te volgen.

De beide mannen daarvoor liepen langzaam genoeg, om niet de vrees te behoeven te koesteren, dat zij eensklaps uit het gezicht zouden verdwijnen.

Zij sloegen eerst een breede gang in, die achter in de vestibule uitkwam, en die evenwijdig liep met den voorgevel.

Vervolgens sloegen zij een hoek om, toen nog een, en drongen hoe langer hoe verder den vleugel binnen.

En Raffles volgde hen, steeds op veiligen afstand, en gereed om zich te verdedigen als het moest.

Zijn nieuwsgierigheid was ten hoogste gespannen.

Zonder zich ergens op te houden, gingen de twee verder.

Nu eens hadden zij een steenen verwulf boven het hoofd, dan weer liepen zij als het ware in de buitenlucht, al naarmate de steenen zijmuren weerstand hadden geboden aan het vuur, of in den strijd het onderspit hadden moeten delven.

Een paar malen moesten zij heenklauteren over hoopen puin, en dan moest Raffles hen zeer voorzichtig volgen, uit de vrees, dat hij de steenen aan het rollen zou brengen.

Maar eindelijk stonden zij stil voor een van die zware deuren, die voor de toeristen de rest van het slot onverbiddelijk afsloot.

Die deur scheen echter voor hen volstrekt geen bezwaar op te leveren.

Want de man met het geruite sportpak haalde een sleutel te voorschijn, en een oogenblik later draaide de zware deur langzaam op haar hengsels.

De twee mannen gingen de gang binnen, die zich daar achter nog een eind uitstreckte en lieten de deur achter zich open, na er echter den sleutel weder te hebben afgenomen.

Raffles maakte er dadelijk gebruik van om hen te volgen, thans zoo dicht mogelijk op de hielen, want hij kende hier den weg niet, en hij wist maar al te goed wat het einde zou zijn, als hij hier mocht worden ingesloten, zonder voedsel, en geheel onbekend met het labyrinth van wegen.

De twee mannen schenen zich echter geen oogenblik te bedenken.

En dat was ook geen wonder!

Want Raffles kon duidelijk zien hoe de zwartbaard, die de lantaarn droeg, haar nu en dan ophief, om daarmee een stuk papier te belichten, dat hij in de linkerhand hield, en dat hij telkens raadpleegde.

Dat was zonder twijfel de plattegrond, die hem den weg moest wijzen.

Maar Raffles lette niet alleen op de twee mannen, die daar behoedzaam voor hem uitliepen, hij gaf ook goed acht op den weg, dien hij volgde.

Hij had een ijzersterk geheugen voor plaatselijke gesteldheden, en hij zou den weg terug kunnen vinden, ook zonder kaart, tenminste wanneer hij niet al te lang was.

In dat opzicht zou Raffles spoedig worden gerustgesteld.

Na een paar malen een zijgang te zijn ingeslagen, bereikten de twee mannen die hij volgde een steenen trap, waarvan de treden door een

langdurig gebruik waren uitgesleten, daalden die af en stonden toen aan het begin van een kelder van lang uitgerekten vorm.

Die kelder bezat geen enkel venster en de verroeste ringen, die op geregelde afstanden in de muren waren geklonken, toonden aan, dat hij in vroegere eeuwen steeds met flambouwen moest worden verlicht.

De twee geheimzinnige vreemdelingen hielden zich hier echter niet op, maar liepen den kelder in zijn geheele lengte door en verdwenen door een tweede deur, die geen slot bleek te hebben, of anders een slot dat sedert lang buiten gebruik was.

Uit vrees van te worden gezien, durfde Raffles hen pas te volgen, toen zij door die tweede deur waren heengegaan.

Hij kwam juist op tijd om het lichtschijnsel alweder om een hoek te zien verdwijnen!

Toen hij zelf dien hoek bereikt had, hoorde hij het gerucht van een sleutelbos.

Het schijnsel, dat steeds grillige schaduwen op de muren had geworpen, door het bewegen van dengene die de lantaarn droeg, scheen nu tot rust te zijn gekomen — men had de lantaarn blijkbaar op den grond neergezet.

Haar licht bestraalde nog voor een klein gedeelte het einde van de dwarsgang waar Raffles verborgen stond en toen hij de oogen ophief, zag hij met rood krijt, of roode verf, dat was moeilijk te onderscheiden, een groote A op den muur geschilderd, dicht bij den hoek, op ongeveer twee meter van den grond.

— Waar A is kan B niet ver meer zijn! mompelde hij voldaan voor zich heen. Wij schijnen aan het doel van den tocht te zijn gekomen.

Zeer voorzichtig bracht hij het hoofd een weinig vooruit, om om den hoek te kunnen zien.

De twee mannen stonden dicht bijeen, met de ruggen naar hem toe, voor een blijkbaar zeer zware deur, ook al met dikke ijzeren staven versterkt en met geweldige scharnieren.

De sportman had een bos roestige sleutels in de hand en hij stak juist op dat oogenblik een sleutel van ouderwetschen vorm in het slot, dat zwaar knarste — en toen ging de deur open.

En Raffles zag nog juist, hoe de man met het zwarte baardje, bij wijze van voorzorg zeker, zijn revolver trok — — —

Raffles wachtte een oogenblik tot de deur weer zou worden gesloten.

Maar toen die openbleef, begreep hij, dat de twee vreemdelingen zoo zeker er van waren, dat zij onmogelijk konden worden bespied, dat zij er zelfs niet aan dachten, zich de moeite te geven, die zware, moeilijk op haar hengsels draaiende deur weer te sluiten.

Hij verliet zijn schuilplaats en met groote behoedzaamheid sloop hij een weinig naderbij.

Hij besloot zich zorgvuldig buiten het schijnsel van de lantaarn te houden en dan kon hij het er misschien op wagen, een blik in het vertrek te slaan, waartoe die deur behoorde.

Want de sportman had de lantaarn weer opgenomen en naar binnen gedragen.

Nog enkele meters en Raffles, die zich plat op den vloer van de duistere gang had uitgestrekt, kon een zeer klein gedeelte overzien van een keldervertrek, dat misschien vroeger wel als kerker gediend had.

Hij zag een stukje van een stroomatras en twee pooten van een eenvoudigen stoel.

Een oogenblik later zag hij ook het been van een man, die op die matras lag uitgestrekt.

Dat been was in een broekspijp gestoken, met een keurige vouw er in, en de voet stak in een schoen van geel leder, die ook al uit een goeden winkel afkomstig scheen te zijn.

Raffles kon dat goed waarnemen, want het licht van de lantaarn viel juist op dat halve been, dat zich ongedurig heen en weer bewoog. Maar toen dacht hij niet meer aan zien — want hij kreeg nu iets te hooren dat wel zoo belangrijk was!

Wie er het eerst sprak, wist hij natuurlijk niet zeker, maar hij begreep dadelijk, dat het de man met den baard moest zijn.

Hij sprak met een scherpe, nauwelijks gedempte stem.

— Hoe is het, Cyrill Drake — heb je je thans bedacht, man?

— Ik behoef mij niet te bedenken, Jim Doolittle! klonk het op rustigen toon gegeven antwoord. Ik weiger, zooals ik eergisteren ook weigerde!

De toon van den ander klonk dreigend, toen hij hernam:

— Maar begrijp je dan niet, dat we je thans volkomen in onze macht hebben? Solom heeft je laten oplichten en je hebt thans aan je eigen

ezelachtigheid te danken, dat je in de val bent geloopt en volkomen van onzen wil afhankelijk!

Wie de gevangene dan ook mocht zijn, bang was hij zeker niet, want zijn stem had een tartenden, spottenden klank, toen hij hernam:

— Ben jij soms niet even afhankelijk van mij, Doolittle? Ik ken de plek — jij kent haar niet!

— Maar je zult ze mij zeggen!

— Dat zal ik niet!

— Je zult je nog wel eens bedenken!

— Nooit! Je kent mij niet, Jim Doolittle, als je denkt dat je mij door dreigementen kunt dwingen, je de plek aan te wijzen, waar de schat begraven ligt!

— Maar wij bieden je toch een deel van de opbrengst!

— Dat is verbazend grootmoedig — maar ik wil den schat voor mij geheel alleen!

— Je hebt er geen recht op! Wat erger is — jij bent een nazaat van den man, die een moord pleegde, om dat geld in zijn bezit te krijgen!

— Mijn hemel, laten we geen oude koeien uit de sloot halen! hernam Cyrill Drake blijkbaar ongeduldig en altijd met denzelfden spot in zijn stem. Geloof je dat ik zoo kieskeurig ben? Denk je dat het mij iets raakt, dat een betovergrootvader een Denmore heeft weten over te halen, al zijn schatten hier in veiligheid te brengen, toen de Franschen nogmaals met een inval dreigden en hem daarna vermoord heeft? Wil je mij eens zeggen wat mij dat raakt? Ik ken de plek waar het geld is — het geld en de juweelen, het goud en het zilver — en ik sterf liever, dan jullie die plek te verraden! Je hebt me vanmorgen in de vroegte weten te overvallen, Philipp Tennyson, en ik wil je de eer niet onthouden, dat je dat knap had aangelegd! Maar het zal jullie weinig helpen! Evenmin als het je zal helpen, dat jullie eenige dagen geleden bij mij hebt ingebroken en dien plattegrond hebt gestolen! Want waar het document is met de aanduiding van de juiste plek er op, waar mijn hebzuchtige voorvader het gestolen geld heeft begraven — dat zeg ik jullie toch niet! —

— Weet wel wat je doet, Drake! Tart ons niet tot het uiterste! barstte Doolittle uit. Bedenk wel dat niemand weet dat je hier bent! We kunnen je dooden zonder dat er een haan naar kraait!

— En denk je dat je daardoor gemakkelijker de plek zult vinden? vroeg Drake sarrend.

— Dat misschien niet — maar dan zullen wij den tijd hebben, er op ons gemak naar te zoeken, haha! Niemand kan ons hier storen — en wij zullen allen tijd hebben!

— Je zoudt dus in staat zijn om mij uit den weg te ruimen, alleen om dat geld?

— Wij zijn tot alles in staat! Wij beiden zijn ten einde raad, Tennyson en ik! Wij moeten geld hebben, hoe dan ook!

— Maar mijn waarde heer — ik verkeer immers in dezelfde omstandigheden! hernam Drake met een onaangenaam lachje. Geloof je soms dat ik werken zoo prettig vind? Ik wil je wel zeggen dat ik bijna in staat was geweest, op mijn knieën te vallen en te bidden, toen ik omstreeks een week geleden door een toeval dat kostelijke papiertje in handen kreeg! En vervloekt moge het oogenblik zijn, toen ik er jou in een dronken bui van sprak! Maar gedane zaken nemen nu eenmaal geen keer — ik heb een duren eed gedaan, dat ik nuchter zou blijven, zoolang ik in jouw gezelschap was! Want als ik weer mocht drinken — wie weet wat ik zou loslaten!

Er volgde geen antwoord.

Maar Raffles, languit op den vloer uitgestrekt meende het bleeke, wasachtige gezicht van Doolittle voor zich te zien en het was hem alsof hij den glimlach kon waarnemen, die er over liep.

Zijn stem had ook een anderen klank gekregen, toen hij na eenige oogenblikken hernam:

— Ik denk dat je het nog wel eens zult berouwen, Drake! Want luister goed — je kent ons slecht als je denkt, dat het leven van een mensch ons iets waard is, waar het om ons eigen belang gaat! Wij willen niet tot armoede vervallen, wij willen niet langer door schuldeischers gepijnigd worden — wij willen ons leven, zooals het tot dusverre was, blijven voortzetten. Bedenk je dus nog maar eens goed! We bieden jou een tiende gedeelte van den buit, als je ons de plek aanwijst waar een andere Drake dat geld heeft begraven! Weiger je — dan zullen wij eens zien wat een hongerkuur op je koppigheid vermag!

— Niets, Doolittle — volstrekt niets! antwoordde Drake bedaard. Wat ik mij eenmaal in het hoofd heb gezet — dat volbreng ik! Als ik niet wil, dan zal eerder mijn geraamte hier

verbleeken, dan dat ik jullie het geheim verraad! Een tiende van den buit, en dat terwijl alles mij eerlijk toebehoort! Je bent gek! En verveel mij nu alsjeblieft niet langer en laat mij met rust! Je lijkt wel gek, om mij hier midden in den nacht te komen storen. Ik heb slaap en wilde mij juist ter ruste begeven! Apropos, weet je dat het hier nog al tocht? Ik heb gemerkt dat er een smalle scheur in de steenen zoldering van dit ellendige hok is!

— Als je er maar niet door kunt ontluchten, Cyrill Drake — dan komt die scheur er niet erg op aan! zeide Tennyson hoonend. Neem wat je geboden wordt, man, dat is het beste wat je kunt doen! Wij komen morgen terug — en zoo vervolgens iederen dag, tot je zult hebben toegegeven!

— Dus over mijn dood wordt al niet meer gesproken! Brávo, ik begin vooruitgang te bespeuren! riep Drake uit.

— Verheug je niet te vroeg! Je vergist je, als je denkt dat wij het zoo spoedig opgeven! riep Doolittle woedend uit, die zijn geduld scheen te verliezen. De honger heeft al menigeen getemd, hij zal het jou ook wel doen!

Raffles hoorde het schuren van de groote lantaarn over den vloer.

Het voorwerp werd zeker weder opgenomen.

Aanstands trok hij zich terug in de gang, richtte zich op en aanvaardde den terugweg, niet wachtend tot de anderen tegelijk met hem in de gang zouden zijn, want dan was het mogelijk, dat zij hem zouden zien.

Hij moest met zijn hand langs den muur tasten en toch vergiste hij zich niet en hij bereikte juist de deur van den kelder, toen hij met een dreunenden slag de zware deur van het onderaardsche kerkerhol hoorde dichtslaan.

Hij kon nu zonder gevaar zijn eigen electriche zaklantaarn ontsteken, snelde den kelder weer door, ging door de eerste deur, beklom vervolgens de trap, volgde de reeks van gangen, die hij zooeven reeds was doorgestaan en stond een oogenblik daarna weer in de vestibule.

— Nu, ik moet zeggen — dat zijn drie fraaie knapen! bromde hij voor zich heen. Zij geven elkander weinig toe! En het toeval heeft mij daar op een alleraardigst geval gebracht! Wat nu te doen? Hier blijven en zelf naar den schat gaan zoeken? Dat zou natuurlijk de grootste dwaasheid zijn, die ik kon bedenken! ik kon

evengoed naar een speld in een hooiberg zoeken! Dat die mijnheer Drake zou kunnen ontsnappen en er ontijdig met den schat vandoor zou kunnen gaan is ondenkbaar. Zij hebben hem natuurlijk alles afgenomen en die eeuwenoude cellen waren buitengewoon stevig! Ik denk dat ik het verstandigst doe, maar rustig te gaan slapen! Maar waar? Ik kan toch moeilijk weder naar Dover terugwandelen! Wij zullen maar eens afwachten wat zij zelven doen!

Op dat oogenblik bemerkte Raffles het schijnsel van de lantaarn weer en hij haastte zich dus door de vestibule, klauterde naar buiten, bereikte het voorplein, stak ook dit snel over, klom over den ringmuur en stond een oogenblik daarna weder in de schaduw van hetzelfde rotsblok, dat hem zoeven al beschut had!

Het duurde nog eenigen tijd voor hij de schreden van Doolittle en Tennyson hoorde.

Zij gingen hem voorbij, op gedempten toon met elkander pratend en nu en dan vloekend.

Doolittle nam achter het stuurwiel plaats en Tennyson ging naast hem zitten, na den motor te hebben aangedraaid.

Zoodra de wagen zich in beweging stelde,

wipte Raffles met een lenigen sprong weer op den bagagedrager.

Tot zijn blijdschap bemerkte hij dat Doolittle den wagen liet omkeeren en even later vloog hij weer over den straatweg, om naar Dover terug te keeren.

Het was bijna drie uur in den morgen, toen de auto de stad binnenreed en daar het al begon te dagen, achtte Raffles het geraden, zijn zitplaats maar liever te verlaten, voor de een of andere agent of een bemoeiziek voorbijganger hem zag.

Hij sprong dus van de auto en behoefde toen nog maar een minuut of tien te loopen, alvorens hij het hotel „de Roode Leeuw” bereikte.

De nachtportier bleek reeds gewaarschuwd te zijn en wees hem dadelijk zijn kamer aan, na hem te hebben medegedeeld, dat „de twee andere heeren” op dezelfde verdieping sliepen en zelfs op dezelfde gang.

Raffles dacht er echter niet aan, Brand of Henderson te wekken, maar hij begaf zich dadelijk ter ruste en sliep onmiddellijk, nadat hij zijn leden had uitgestrekt, rustig in.

Hoofdstuk V.

Het veldtochtplan.

Maar reeds om acht uren sprong Raffles al weer uit zijn bed, nam een koud bad, dat hem geheel verfrischte, kleedde zich en schelde toen om den etagekellner, die een oogenblik later zijn hoofd om de deur stak.

— Is de heer van kamer 218 al opgestaan?

— Ja, mijnheer en hij heeft al naar u gevraagd. Hij zei echter dat wij u in ieder geval moesten laten slapen, tot gij uit u zelf zoudt ontwaken.

— Mooi zoo! Wees dan zoo goed en vraag hem, of hij even bij mij wil komen, wij ontbijten over een kwartier, denk er om!

De kellner ging weer heen en een paar minuten later trad Brand het vertrek binnen, met een zeer nieuwsgierige uitdrukking op zijn gezicht.

Hij stak Raffles de hand toe, keek hem eens goed aan en zeide toen:

— Als ik nog goed op je gelaat kan lezen, dan heb je vannacht belangwekkende dingen beleefd?

— Zeer belangwekkend, mijn waarde en ik kan je verzekeren dat ik geen spijt heb, dit tochtje op touw te hebben gezet!

— Die radiogrammen hadden dus werkelijk eenige beteekenis?

— Een beteekenis van het grootste gewicht! Maar zeg mij voor alles eens — ken jij Cyrill Drake soms persoonlijk?

— Ik heb hem gekend — maar ik heb hem de vriendschap al heel gauw weer opgezegd! Een lichtmis, een cynicus en een onverbeterlijke speler! Hoe kom je er toe om mij dit juist nu te vragen?

— Wel, hij is de gevangene waarvan sprake is in het radiogram van Solom en die Solom heet inderdaad Philipp Tennyson! Het was dus een afgesproken naam!

Brand slaakte een kreet van verbazing en riep toen:

— Wat zeg je daar? Is Drake gevangen? Waar dan in 's hemelsnam?

— Op Denmore Castle! Maar laat ik je alles vertellen, dan kun je naderhand altijd nog vragen!

En op zijn heldere, korte wijze deelde hij Brand alles mede, wat er dien nacht was voorgevallen, van het oogenblik af dat hij achter op de auto van de twee mannen was gesprongen.

Brand, die hem geen oogenblik in de rede was gevallen, keek Raffles, toen deze eindelijk zweeg, met de grootste verbazing aan en riep uit:

— Dat is zeker de wonderlijkste zaak, waarvan ik in langen tijd gehoord heb! Ik herinner me nu heel goed dat Drake me wel eens verteld heeft, dat een lange reeks van zijn voorouders in dienst had gestaan van het geslacht van Denmore — als huiskapelaan, secretaris, later ook als archivariissen en rentmeesters. Ik weet ook, dat ik toen om aan mijn nieuwsgierigheid op archeologisch gebied te voldoen, een paar dagen achtereen in de boekenrij van het oudheidkundig museum heb gezeten en daar de geschiedenis van de Denmores heb bestudeerd!

— En wat leerde die geschiedenis je?

— Wel er is ongeveer twee eeuwen geleden inderdaad een Denmore vermoord onder zeer geheimzinnige omstandigheden! En men wees toen als dader ook werkelijk een Drake aan! Maar de man was aanstonds voortvluchtig, omdat er vijandelijke horden onverhoeds kwamen binnenvallen, die het kasteel bezetten. Een paar maanden later reeds kwam hij door een ongeluk in Frankrijk om het leven.

— Wel, dat zou dan verklaren, waarom de moordenaar de vruchten van zijn lage daad niet heeft geplukt en den schat niet heeft weggehaald!

— Het is een gruwelijke historie! De moordenaar moet den verslagen Denmore, dien hij naar een verlaten gedeelte van het slot had weten te lokken, daar ter plaatse hebben begraven en het geraamte moet nu verbleeken op weinige passen afstand van de plek, waar zich het gestolen geld bevindt. Ik weet natuurlijk volstrekt niet hoe Cyrill Drake, die daar nu wordt gevangen gehouden, in het bezit kan zijn gekomen van de aanwijzingen, waar de moordenaar den schat begroef.

— Dat zal wel heel eenvoudig in zijn werk zijn gegaan! Zulke papieren raken vaak zoek en komen pas een paar honderd jaren later

eensklaps weer te voorschijn bij het doorbladeren van een oud familieboek, een bijbel of iets dergelijks!

— Wat is nu je plan? Moeten wij dien Drake eigenlijk niet bevrijden?

— Dat heeft geen haast! zeide Raffles koeltjes. Zijn leven loopt voorloopig volstrekt geen gevaar! Ik acht dien Doolittle zeer wel in staat naar een misdaad te grijpen om zijn doel te bereiken — maar hij zal dat toch pas in de uiterste noodzakelijkheid doen, want hij weet immers wel dat hij daar volstrekt niets mee wint! Ja, als hij maar kon uitvinden, waar Drake het kostbare stuk verborgen heeft, hetwelk de plek aanduidt, waar zijn laaghartige voorvader het geld begroef — maar daar mag hij natuurlijk niet op rekenen. Hij zal liever willen trachten Drake zelf tot andere gedachten te brengen.

— Dan kent hij hem slecht, als hij dat denkt, riep Brand hoofdschuddend uit. Ik ken hem beter. Koppig als een muilezel, haatdragend en eerder bereid om te sterven, dan om zich te laten bestelen! Geloof je dat hij het papier op het oogenblik bij zich kan hebben?

— Dat lijkt me in de hoogste mate onwaarschijnlijk! Je begrijpt immers wel, dat ze zijn kleederen dadelijk tot in de voering hebben onderzocht!

— Het zou dus in zijn huis te Londen moeten zijn?

— Dat geloof ik!

— Hoe zouden ze hem wel hebben kunnen wegvoeren?

— Dat kan ik je natuurlijk niet zeggen, maar het moet bij verrassing gebeurd zijn! Ik stel het mij aldus voor. Drake zal eens een kijkje hebben willen nemen op het oude kasteel, alvorens zijn maatregelen te nemen tot het opdelven van den schat en de anderen, die hem misschien dag en nacht hebben laten bespionneeren en hem daaraan gevolgd waren, hebben hun slag geslagen. De streek is daar zeer stil, vooral des morgens en in dezen tijd van het jaar en alles was natuurlijk goed geregeld.

— Maar dan moeten er toch medeplichtigen in het spel zijn geweest! Dat kunnen zij toch onmogelijk met zijn beiden hebben opgeknapt?

— Niet met zijn beiden — Tennyson zou het dan geheel alleen hebben moeten doen, anders had hij Doolittle geen radiogram hebben behoeven te zenden! Die was immers in Londen!

— Dat is waar — dat vergat ik!

— Maar wat doen die medeplichtigen er toe? Je begrijpt wel dat die beide schurken hen niet in vertrouwen hebben genomen en hun niet de ware reden hebben gezegd! Tennyson zal misschien twee vastberaden kerels in dienst hebben genomen, hij heeft hen goed betaald, Drake werd bewusteloos gemaakt en op vrij grooten afstand van het slot zond hij de medeplichtigen weer weg, met een flinke som gelds in hun zak om vervolgens den bewusteloozen gevangene geheel alleen naar het slot te brengen!

— Dat is niet ondenkbaar! Tennyson is groot en zeer sterk, Drake is daarentegen tenger en mager — hij woog zeker niet meer dan 62 of 63 kilo! Een stevige kerel kan hem heel gemakkelijk op zijn schouders naar de cel hebben gedragen!

— Het doet er ook eigenlijk niet toe hoe het in zijn werk is gegaan — want wij hebben alleen met de resultaten te rekenen, mijn waarde! Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat ik het hierbij niet laat.

— Maar Edward — wat kun je doen, terwijl je zelf het document niet hebt? Je gelooft toch niet, bij Drake te zullen slagen, waar die twee anderen gefaald hebben?

— Dat is nog niet zoo heel zeker! Als ik hem bijvoorbeeld eens voorstelde, den schat met hem te deelen en hem daardoor de vrijheid te verschaffen, dan zou hij misschien in staat zijn, op mijn voorstel in te gaan, alleen om Doolittle een hak te zetten. Dat ligt zoo in de menselijke natuur! En in ieder geval zal ik het eens probeeren!

— Is je dat ernst? vroeg Brand verschrikt.

— Waarom trek je daar zoo'n angstig gezicht bij? Het heeft niets te beteekenen. Gevaar loopen wij er volstrekt niet bij! De man is ongewapend en volkomen weerloos!

— Jawel — maar zijn Doolittle en Tennyson dan ook ongewapend en weerloos? hernam Brand. Je zeide zooeven zelf dat zij voornemens waren, vandaag weer terug te komen!

— Dat is ook zoo — maar toch waarschijnlijk niet voor de avond valt! Zij zullen wel wat bevreesd zijn, lastige nieuwsgierigen op hun weg te ontmoeten! Maar al kwamen zij overdag — wij vormen in ieder geval een verpletterende meerderheid, want ik ben ditmaal voornemens, jou en Henderson mede te nemen, maar niet dan nadat wij ons goed vermomd hebben!

— Dan is het wat anders! Dan gevoel ik ook heel veel voor het kleine avontuur! riep Brand opgewonden uit. Alleen vrees ik, dat die Drake toch misschien zal weigeren! Hij is verbazend hebzuchtig!

— En ik geloof het tegendeel! zeide Raffles met een fijn glimlachje. Hij zal toestemmen — volstrekt niet uit dankbaarheid jegens zijn reders, die hem de vrijheid hergeven, maar veeleer uit wraakzucht jegens zijn twee vijanden — zijn vroegere vrienden!

— Zullen wij dan aanstonds na het ontbijt gaan?

— Ik vind het uitstekend! Wat doet Henderson?

— Wat zou hij anders doen, dan je auto oppoetsen?

— Ik had het ook moeten weten! Hij lijkt wel onverbeterlijk! Ik geloof dat hij nog aan autopoetsen zal denken in het Hiernamaals en de voorkeur zou geven aan een goed voorziene garage boven de Velden der Zaligen! Ik heb hem echter noodig — ik wilde wel dat je hem waarschuwde!

— Zouden wij geen kans loopen, hier in Dover dien Dootittle en dien Tennyson tegen het lijf te loopen?

— Al deden wij het — wat zou het hinderen?

— Maar hij heeft jou gezien! Hij moet je herkennen, want je hebt in den trein vlak tegenover hem gestaan!

— Daarom zeide ik je zooeven ook, dat wij zoo verstandig zullen zijn, ons te vermommen! Je bent hier ook geloof ik ingeschreven onder je eigen naam en het zou onaangenaam zijn, wanneer dat later bekend mocht worden, in verband met deze zaak!

— Ben je werkelijk voornemens met dien Drake te deelen?

— Als hij mijn voorstel aanneemt — natuurlijk! Hij heeft in ieder geval den schat gevonden en het laat mij volkomen koud dat een zijner voorouders een Denmore heeft doodgeslagen! In ieder geval kan men hem daar moeilijk voor aansprakelijk stellen! Maar van kansberekeningen houd ik niet, wij zullen aanstonds wel zien waaraan wij toe zijn!

De twee vrienden begaven zich nu aanstonds naar de ontbijtzaal, waar zij slechts weinig reizigers aantroffen.

Het behoef niet te worden betoogd, dat

Raffles Brand had opgedragen, er zich eerst nauwkeurig van te vergewissen, dat het lot niet ook Doolittle en Tennyson naar hetzelfde hotel had gevoerd.

Wat Henderson betreft — hij liet zich slechts een paar malen zien, met een breeden glimlach op zijn goedig gelaat en zeer tevreden met hetgeen hij verricht had.

Hij kwam alleen maar, om te melden, dat de Rolls Royce er weer uitzag, alsof zij zoo juist van de fabriek kwam en om zijn instructies in ontvangst te nemen.

En daarop verdween hij weer, om zijn eenvoudigen maaltijd met het personeel van het hotel te gaan nuttigen — eenvoudig alleen in samenstelling en niet in omvang, want nog zelden hadden de kellners en de étage-dienstmeisjes een sterfelijk mensch met zooveel eetlust zulke geweldige porties naar binnen zien slaan.

Maar Henderson verklaarde dat het noodig was voor het onderhoud van zijn spieren en sommige kamerkatjes kwamen aarzelend zijn geweldige, staalharde biceps betasten, die hij haar lachend voorhield — en zeiden dat zij het „grietzelig” vonden.

Raffles en Brand ontbeten snel.

Zij maakten vervolgens op hun kamer een klein valies gereed, waarin eenige vermommingen en daarop betaalde Raffles, daar hij niet zeker wist, of hij nog wel terug zou keeren.

Henderson kwam met de geweldige auto voorrijden en dezelfde tocht als den nacht te voren nam een aanvang — maar thans bij schitterenden zonneshijn, een zachten wind, een landwind, die de geuren van kamperfoelie en meirosjes met zich voerde en de beide vrienden genoten van dien tocht, door den prillen ochtend, alsof zij een vacantiereisje ondernamen en aan den schat dachten zij in het geheel niet.

Raffles vooral bezat de gelukkige eigenschap dat hij uit zijn geest alles kon verbannen, waaraan hij op een gegeven oogenblik niet wilde denken.

En nu wilde hij alleen maar denken aan de sappige weiden, de ruischende bosschen, de zilveren waterstroomen, welke de auto op haar weg langs de kust van Wales voorbij snorde, — in een vaart, die naar het oordeel van Henderson, die den wagen bestuurde, veel te langzaam en een waar slakkengangetje was.

Maar Raffles dacht er niet aan zich te overhaasten.

Hij begreep wel dat hij den tijd had.

Aan ontsnappen zou Cyrill Drake toch niet kunnen denken, want daartoe was zijn gevangenis te stevig.

Voorloopig scheen hij ook niet te willen toegeven, en dus bestond er volstrekt geen aanleiding, zich te overhaasten.

Natuurlijk bleef de mogelijkheid dat Jim Doolittle en Philipp Tennyson op goed geluk naar den schat gingen zoeken — maar die kans was toch al zeer gering!

Inderdaad, het zou pure dwaasheid zijn, en getuigen van een al te blind vertrouwen in een goed gesternte, als men zou willen trachten, in die eindeloze gangen, in dat warnet van gaanderijen, kelders, onderaardsche holen en tunnels te zoeken naar de plek, waar vele jaren geleden een Drake het aan een Denmore ontstolen goud had begraven.

Ruim anderhalf uur nadat de reizigers uit Dover waren vertrokken, waaruit dus blijkt dat zij werkelijk zeer langzaam reden, bereikte de auto het stadje Hythe.

Haar verder te gebruiken zou een weinig te gevaarlijk zijn, want de wagen was opvallend groot, en als Doolittle en Tennyson haar zagen in die eenzame streek, dichtbij het oude kasteel, dan zou misschien hun argwaan worden opgewekt.

En Raffles wist nu reeds te veel van het noble paar, om niet overtuigd te zijn, dat zij niet voor een misdraad zouden terugdeinzen, zoodra het hun duidelijk mocht worden, dat vreemden hunne plannen kwamen dwarsboomen.

Overigens, de afstand van Hythe tot Denmore Castle bedroeg hoogstens een half uur loopen, en het weer was zoo fraai, dat de drie mannen er gaarne de wandeling voor over hadden.

De Rolls Royce werd dus gestald in de eenige garage, welke het kleine plaatsje bezat, en na er het valies te hebben uitgenomen, begaven de drie mannen zich op marsch.

Onderweg zou Raffles zich vermommen.

Hij kreeg daartoe de gelegenheid, op een plek, waar de weg door een fraai bosch voert, en waar verborgen plekjes in overvloed waren, om zijn gelaat snel te veranderen.

Hij kwam weer te voorschijn als een grijsgebaard man, met zware grijze wenkbrauwen, het hoofd gedekt met een vilthoed, en die kon doorgaan voor een universiteitsleeraar met vacantie,

die hier voor genoeg zijn studie kwam voortzetten.

Raffles ging voor Brand staan en vroeg glimlachend:

— Geloof je dat Doolittle mij zoo zou herkennen?

— Dan zou hij wel helderziende moeten zijn! Hoe zou hij dat, waar ik je zelf ternauwernood herken?

— Dat is voldoende! Dan maar weer op marsch, en van nu af zullen wij een weinig voorzichtigheid moeten betrachten, want daar door de boomen zie ik reeds in de verte de omtrekken van Denmore Castle schemeren.

De drie mannen gingen verder, en op hun weg ontmoetten zij slechts weinig voorbijgangers.

Ten slotte kwamen zij aan een open plek, aan den voet van den heuvel, op welks top de ruïne van het kasteel gelegen is.

Het maakte thans een romantischen, maar volstrekt niet somberen indruk, met zijn met mos en klimplanten bedekte muren, zijn twee nog overeind staande torens, en zijn zolderlooze vertrekken.

De drie mannen trachtten er zooveel mogelijk uit te zien als touristen, die maar eens een kijkje komen nemen, en een oogenblik later stonden zij voor het gesloten hek.

— Het is goed, dat de portier hier niet dicht bij woont! zeide Raffles zacht. Dat zou zeer lastig zijn. Nu, wij zullen het ook zonder sleutel zien te doen!

— Een oogenblikje, Edward! aldus weerhield Brand hem.

— Wat wilde je?

— Je bent immers van plan met Drake te spreken?

— Zeker — als wij tenminste tot hem kunnen doordringen!

— Dan zal ook ik mij moeten vermommen — want ik heb je al gezegd, dat hij mij kent!

— Dat heb ik niet vergeten, mijn waarde! Maar het is daar beneden zeer donker — en je kunt je voorloopig ook afzijdig houden! Intuschen — wanneer wij eenmaal daarbinnen zijn, kun je mijnentwege voor alle veiligheid een valschen baard omhangen, of op andere wijze je onkenbaar maken! En nu vooruit! Wij moeten

snel naar binnen, voor iemand ons ziet!

Raffles had zich overtuigd dat er niemand te zien viel, noch op de binnenplaats, noch op den eenzamen weg, die naar boven voerde en in minder dan geen tijd had hij het eenvoudige slot van het hek geopend.

De drie mannen gingen naar binnen.

— Mag ik een vraag stellen, Mylord? liet de zware stem van Henderson zich hooren.

— Wat wilde je weten, James?

— Is het niet mogelijk, dat die portier met toeristen binnen is?

— Dan zou het hek toch niet gesloten zijn! liet Brand zich hooren.

— Dat zou geen bewijs zijn, Brand! hernam Raffles hoofdschuddend. Want natuurlijk sluit de man het hek weer achter zich, als hij met bezoekers naar binnen gaat, om te beletten dat laatkomers ongemerkt naar binnen dringen! Ik geloof echter niet dat hij er thans is! Het seizoen spoedt al ten einde en de groote stroom van vacatiegangers is al zeer gedund. Wij zullen echter toch maar voorzichtig zijn, want ik zou dien braven Cerberus met zijn kudde liever niet tegen komen!

— Weet je zeker, dat je den weg nog kent, Edward?

— Wees maar gerust — ik heb hem niet vergeten! Hij is in mijn hersens gegrift en zal daar niet meer zoo gemakkelijk uit weggaan!

Onder het spreken was het drietal snel voortgelopen, telkens nog eens omziende naar den weg, want zij waren thans nog altijd in het gezicht van degenen, die zich op dien weg bevonden.

Raffles was er echter wel bijna van overtuigd, dat Doolittle en Tennyson niet zoo snel na hun eerste mislukte poging zouden terugkeeren.

Zij moesten wel begrijpen, dat hun koppige gevangene nog lang niet „rijp” was, zooals men dat pleegt te noemen.

En nu waren zij achter den muur en onzichtbaar voor degenen, die daar op den weg mochten wandelen.

Zij klommen over de uit haar hengsels hangende deur en schreden zoo zacht mogelijk door de vestibule.

Hoofdstuk VI.

Het voorstel van Raffles.

Zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken, sloeg Raffles den weg in, dien hij gisteren bij avond was gegaan.

Het was wel een zeer zonderling contrast, want de zon scheen vroolijk door de geweldig groote gaten in de muren, kleine vogels vlogen af en aan, onder luid getjilp en nu en dan gonsde een verwaald bijtje brommend voorbij.

Na eenigen tijd zeide Brand op gedempten toon:

— Het schijnt wel heel groot te zijn!

— Reusachtig!

— Van welken datum dateert dit slot ook al weder?

— Het moet reeds in het begin van de 13e eeuw gebouwd zijn! Daarop wijst de vorm van de boogramen, voor zoover zij er nog zijn en de indeeling der vertrekken. Maar daar zijn wij reeds aan den kelder!

Brand keek niet zonder ongerustheid naar de zware deur en zeide toen:

— Moeten wij die zelf openen?

— Daar zal niets aan te doen zijn, Brand! antwoordde Raffles glimlachend. En het zal minder moeilijk zijn dan je denkt! Het is waar, sommige oude sloten zijn zeer bewerkelijk, maar ik heb er voor mijn genoegen een langjarige studie van gemaakt en ik geloof wel te mogen zeggen, dat zelfs de ingewikkeldste sloten voor mij geen geheimen meer hebben. Dit is trouwens een tamelijk eenvoudig deurslot, maar veel grooter en sterker dan onze hedendaagsche!

Raffles stond al bij de deur en vervolgde:

— In ieder geval bewijst die gesloten deur afdoende dat Doolittle en Tennyson niet binnen zijn!

— Alles goed en wel, maar als zij het soms in hun hoofd mochten krijgen, een uur na ons het slot te betreden, dan zouden zij de deur open vinden en daaruit gevolgtrekkingen te maken, die voor ons zelve wel eens zeer onaangenaam konden zijn.

— Maar beste Brand — zie je mij dan werkelijk voor zoo onhandig aan? vroeg Raffles, ter-

wijl hij aan het slot morrelde. Als ik niet eens een deur achter mij kon sluiten, nadat ik haar van den anderen kant geopend heb, dan moet ik mijn beroep maar liever aanstonds laten varen en aan meer bevoegden overlaten!

— Maar het slot kon wel eens een stootplaat hebben en alleen maar van een kant bruikbaar zijn! zoo verdedigde Brand zich.

— Dat kon het ook hebben — maar dit slot heeft er nu eenmaal geen! Daarvan heb ik mij gisteren al overtuigd!

Er liet zich een knappend geluid hooren en vol verbazing zag Brand het aan, hoe Raffles de zware deur thans kon openduwen en onbevreesd den kelder binnentrad.

De drie zaklantaarns waren allen reeds ontstoken en Henderson en Brand keken vol verwondering naar dit onderaardsche vertrek met zijn groote afmetingen, zijn zoldering van geweldige balken en zijn gemetselde steunbogen.

En intusschen sloot Raffles de deur weer, met niet meer moeite dan hij haar geopend had.

De drie mannen schreden haastig door den kelder, verlieten hem aan den anderen kant weer en stonden een oogenblik daarna op dezelfde plek, waar Raffles den nacht tevoren het geheele gesprek tusschen de drie mannen had afgeluisterd.

Hij wees glimlachend op de roode A en zeide fluisterend:

— Zie je wel — wij zijn al in de buurt van de B!

— Dat begrijp ik! Maar waarom spreek je eigenlijk zoo zacht! Ben je bang dat wij worden beluisterd?

— Men moet in deze labyrinthen voorzichtig zijn! Het geluid volgt hier soms een zonderlingen weg en soms kan men elkanders fluisterstem op wel 300 passen afstands verstaan! En de cel van onzen vriend Drake is hier vlak bij. Kom mede — nu begint het eigenlijke werk! Maar luister eerst goed! Ofschoon de kans gering is, zoo moeten wij er toch rekening mee houden, dat Doolittle en Tennyson inderdaad korten tijd na ons hierkomen. Het is dus nood-

zakelijk, Brand, dat jij voorloopig in de gang de wacht houdt — maar hij mag je gerust zien, hij daarbinnen! Doe dus je baard voor. Prachtig! Je ziet er uit als een struikroover uit een prentenboek!

De opmerking kwam zoo onverwachts, dat Henderson, wiens lachzenuwen zeer gemakkelijk te kietelen waren, in een bulderend gelach uitbarstte, dat als een rollende donder door de gewelven klonk en overal echo's scheen te wekken.

Hij hield dadelijk verschrikt stil en legde met een schuwen blik in zijn hondenoogen zijn groote hand op zijn mond,

Toen fluisterde hij beschaamd:

— Daar doe ik zeker iets heel onhandigs, Mylord?

— In ieder geval getuigt het van niet veel voorzichtigheid, James! antwoordde Raffles kortaf. Neem je voortaan wat meer in acht. Het is waar — je hadt niet kunnen weten, dat die gangen en hollen jou lachen tienvoud zouden weerkaatsen! Laten wij dan maar haastig op ons doel afgaan!

Hij sloeg den hoek om, door de beide mannen op den voet gevolgd.

Voor de zware celdeur bleef hij stilstaan, klopte er toen met den knokkel van zijn middelvinger op en vroeg, op hoffelijken toon, alsof hij zich zoeven door een huisknecht had laten aandienen:

— Mijnheer Drake te spreken?

Terstond werd daarbinnen gerucht vernomen, toen een uitroep van verbazing en ongeloof, door de zware deur half gesmoord en daarop een stem, die door het groote sleutelgat scheen te komen en die vroeg:

— Wie is daar? Politie?

— Geenszins, mijnheer Drake! antwoordde Raffles dadelijk, en op denzelfden beleefden toon. Slechts bezoekers, die u gaarne een oogenblik zouden willen spreken!

— Voor den duivel! Houdt ge mij voor den gek? Wat beteekent dat? Gij komt mij toch, hoop ik, bevrijden? Zeker mijn geroep gehoord — door de nauwe spleet in dit vervloekte hol?

— Wij hebben niets gehoord, mijnheer Drake, en toch wisten wij dat gij hier waart!

— Wij? met hoeveel zijt ge dan?

— Drie man, mijnheer!

— Met welk doel komt gij hier? Zult ge mij er uit laten?

— Zonder eenigen twijfel — als wij het eens worden!

— Eens — waarover?

— Begrijpt gij dat niet? Komaan — bedenk eens, waarom men u hier heeft opgesloten!

— Is het dat? Loop dan mijnentwege naar den duivel, en laat mij met rust!

— Niet zoo haastig gebakerd, mijnheer Drake! Wij zullen eerst eens kalm praten, en ik ben zeker, dat wij het met elkander eens zullen worden!

— Onzin! Apropos — hebt gij u van de sleutels kunnen meester maken?

— Neen, dat niet!

— Wat praat gij dan? Wat helpt mij dan uw gebazel? Loop naar de maan!

— Gij zijt niet zeer beleefd, maar wij nemen het u niet kwalijk! Wij hebben wel geen sleutel, maar dien hebben wij ook niet noodig! En nu van het slot weg, want misschien zou een van mijn loopers uitschieten, en u kunnen kwetsen!

— Dat is het meest krasse staaltje van —

Hij had zich zeker opgericht, en was teruggetreden.

Raffles haalde onmiddellijk zijn etui met loopers weer te voorschijn, en terwijl Brand post vatte bij den hoek van de gang, waar de roode letter A op den muur geschilderd stond, begon Raffles met zijn werk.

Ditmaal was het een weinig moeilijker, want het slot was ingewikkeld, en daarenboven stijf verroest.

Het duurde wel bijna een kwartier voor Raffles met de hulp van een eigenaardig getanden looper eindelijk de overwinning had kunnen bevechten op het eeuwenoude, sterke slot.

Hij behoefde nu nog alleen maar de grendels terug te trekken, zware stalen bouten, welke de deur beneden en boven stevig gesloten hielden.

Maar voor hij dit deed, wendde hij zich op fluisterenden toon tot Henderson, en zeide:

— Misschien probeert hij wel, zoodra de deur opengaat, onverhoeds te ontsnappen! Houd hem goed in het oog, en belet het hem!

Raffles bleek alweer goed te hebben gezien, want hij had, na de zware grendels terug te hebben geschoven, die dropen van de olie, nauwelijks de met ijzer beslagen deur geopend, of Drake sprong naar voren, trachtte hem terzijde te duwen, en wilde naar buiten snellen.

Maar Henderson was op zijn post.

De reus tilde hem met het meeste gemak van den grond, en droeg hem, hem bij de borst vasthoudend, naar een matten stoel, die het verst van de deur stond, terwijl hij hem glimlachend bleef aanzien, als om hem verontschuldiging te vragen voor die behandeling.

— Wilt ge mij dadelijk loslaten? schreeuwde Drake woedend. Wie zijt gij, dat ge mij zoo durft behandelen?

— Kalm een weinig, mijnheer Drake! zeide Raffles op strengen toon, terwijl hij op den ander toetrad. Ik bemerk daar dat gij ons hadt willen verlaten, voor er nog een woord gewisseld was, en dat strookt in het geheel niet met mijn plannen! Blijf daar rustig zitten, en luister naar mij!

— Maar wat kunt ge mij te zeggen hebben? hernam Drake, met een nijldige uitdrukking op zijn gelaat. Ik ken u volstrekt niet! Laat mij vrij, dat is alles wat ik verlang! Een paar schurken hebben mij hier gevangen gezet, en ik zal mij op hen weten te wreken, dat verzeker ik u!

— Ik ben van alles op de hoogte, mijnheer Drake! antwoordde Raffles bedaard.

De gevangene keek hem zeer verwonderd aan, en herhaalde:

— Op de hoogte? Gij zijt dus ook in het complot? Gij zijt hun medeplichtige?

— Die vraag getuigt niet van overgrootte schranderheid, mijnheer Drake! Neem mij niet kwalijk, dat ik u dat in het gezicht zeg! Ziet gij zelf dan uw vijanden voor zoo dom aan? Het is al mooi, dat zij met zijn beiden zijn — drie anderen zullen zij er zeker niet in betrekken!

— Maar wilt ge mij dan niet eindelijk eens zeggen wat ge komt doen, wie gij zijt en wat ge van mij wilt? riep Drake ongeduldig.

— Gij stelt veel vragen op eens! Straks wilt gij weten waarvan ik op de hoogte ben — en daarmee zal ik ook maar beginnen! hernam Raffles rustig. Neen, kijk maar niet naar die deur, want gij zult dit vertrek niet verlaten, dat zweer ik u, tenzij ik dat wil!

— Zeg wat gij te zeggen hebt! bromde Drake kwaadaardig. En maak het kort!

— Ik weet dan, mijnheer Drake, dat uw vroegere vrienden Tennyson en Doolittle een geheim van u kennen!

— Een geheim? herhaalde Drake toonloos, terwijl hij verbleekte.

— Het geheim van uw schat! Gij hebt een

gebrek — gij drinkt vaak meer dan goed voor u is en in zulk een toestand verraadt gij zaken, die gij beter voor u had gehouden! Onder meer hebt gij uw vrienden de omstandigheid verraden, dat gij in het bezit zijt van een soort van wegwijzer naar de plek, waar een van uw voorouders een schat van zeer groote waarde heeft begraven — hier in het slot van Denmore!

Drake keek Raffles een oogenblik sprakeloos aan en barstte toen woedend uit:

— Gelogen! Een kletspraatje! Men heeft u wat op den mouw gespeld! Er is niets van aan!

— Ik zou u aanraden, mijnheer Drake, dien toon te laten varen! hernam Raffles koeltjes, terwijl hij den ander strak aanzag. Het dient tot niets om te loochenen. Ik heb het gesprek dat gij hier gisteren in ditzelfde sombere vertrek gevoerd hebt met uw twee cipiers, van a tot z gehoord en ben bereid, het u letterlijk te herhalen — want ik heb voor zulke dingen een uitstekend geheugen!

Raffles had, terwijl hij sprak, zijn krachtige electrische zaklantaarn aan den ring opgehangen aan een zware kram, die in een der muren was geslagen en het licht bescheen het krijtwitte gezicht van Drake, die Raffles met boosaardige blikken aanstaarde.

Het bleef geruimen tijd stil alvorens de gevangene op schorren toon vroeg:

— Hoe wist gij dat ik hier was, dat zij mij hadden overvallen en hierheen gebracht?

— Louter toeval, mijnheer Drake! Het doet er ook niets toe. Laat het u voldoende zijn dat ik het wist. En nu moeten wij elkander goed verstaan en snel ter zake trachten te komen. Geen oogenblik denk ik er aan, u zelf er een verwijt van te maken dat een paar eeuwen geleden een van uw voorouders de onkieschheid heeft gehad een Denmore met zijn schatten hier te lokken, hem laaghartig te vermoorden en zijn schatten te begraven!

— Ik ben blij dat gij het zoo opvat! zeide Drake schamper. Het zou mij ook niet kunnen schelen, op welke wijze gij daarover dacht! Kom ter zake!

— Aanstonds! Wij zullen dus de zaak zuiver stellen. Gij kent de plek waar het goud is — goud en juweelen naar ik denk. Voor gij echter aan het werk kondet gaan en waarschijnlijk tijdens een vooronderzoek, heeft men u overvallen en hierheen gebracht. En uw vijanden hebben

u den eisch gesteld, die plek te verraden tegen betaling van een tiende van de waarde van den buit! Is het niet zoo?

— Als gij het immers toch gehoord hebt...!

— Ik heb het gehoord, dat merkt gij! Gij hebt geweigerd en nu ik uw gelaat goed zie, kan ik mij dat begrijpen. Gij hebt een koppig gezicht! Zij dreigen u met den dood, maar gij blijft weigeren! Maar zie nu eens hier — zij kunnen u langzaam laten verhongeren, of wel u aanstonds van kant maken, wat zij ongestraft meenen te kunnen doen, omdat niemand iets van die ontvoering schijnt te hebben gezien! O, zij zijn zeer listig!

— Duivels zijn het! barstte Drake uit en hij maakte een woedend gebaar.

— Toegegeven! Zij zullen u dus dooden en dan naar den schat gaan zoeken. Gij hebt den plattegrond zeker goed verborgen en toch zullen zij dien ten slotte vinden! En al vonden zij hem niet — al moesten zij jaren graven — zij zullen ten slotte eindigen, den schat te vinden! De kans althans is zeer groot! Hebt ge dat wel eens bedacht?

Drake wierp Raffles een somberen blik toe en pas na eenigen tijd gaf hij ten antwoord:

— Het is mogelijk dat gij gelijk hebt!

— Het is zelfs zoo goed als zeker! En luister nu goed! Gij kent natuurlijk dien plattegrond zoo goed als uit het hoofd? Gij zoudt de plek weten te vinden waar de schat is, ook zonder dat papier?

— Ja, dat zou ik! riep Drake triomfantelijk.

— Nu, zie eens aan, hoe uitnemend dat alles treft! hernam Raffles glimlachend. Wij bieden u aan, te kiezen tusschen het volgende:

— Wij laten u hier aan uw lot over en dan zult gij zeker den langsten tijd geleefd hebben, terwijl Doolittle en Tennyson vroeg of laat den schat zullen vinden — of wij stellen u in vrijheid, wij geven u de gelegenheid die twee schurken uit te lachen en u op hen te wreken — maar als belooning daarvoor laat gij ons een derde van den schat!

Weer bleef het geruimen tijd stil in het onderaardsche vertrek.

Drake scheen diep na te denken.

Hij zat met gebukt hoofd op zijn stoel.

Toen keek hij langzaam weer op en vroeg:

— Is dat voorstel u vollen ernst?

— Met dergelijke dingen spot ik nooit!

— Wilt ge mij zeggen wie gij zijt?

— Als gij er belang in stelt — ik ben John Raffles, dien men ook wel den Gentleman-inbreker noemt!

— Wel zoo — wel zoo! zeide Drake langzaam. Dat is een verwonderlijke kennismaking! Het zou dwaas van mij zijn als ik zeide, dat ik nooit van u heb gehoord! Nu dan, John Raffles — misschien worden wij het wel eens! Gij vraagt een derde?

— Ja, een derde! Niet van de opbrengst — van den schat zelve! Gij hebt te doen met een gentleman, ik verzoek u dat te willen gelooven en ik ben niet gewend, in zulke dingen te marchandeeren! Het voordeel zal in ieder geval aan uw kant zijn!

— Dadelijk daarna zult ge mij vrijlaten?

— Aanstonds!

— En — wanneer zoudt gij mij in staat willen stellen, de plek van den schat aan te wijzen?

— Natuurlijk wanneer ge maar wilt! Onmiddellijk mijnentwege! Gij kunt reeds ver zijn, wanneer Doolittle en Tennyson hier weer terugkomen! Stel u hun gezicht eens voor, als zij het nest leeg, in dubbel opzicht en den vogel gevlogen vinden!

Het voorstel scheen Drake wel aan te lokken, want er verscheen een satanische uitdrukking op zijn gelaat en zijn donkere oogen fonkelden, toen hij met een grijnslachje zeide:

— Ik zou dat gezicht inderdaad wel eens willen zien! Nog liever zou ik hen met deze handen willen worgen! Nu, misschien komt dat later nog wel eens! Voorloopig stel ik me hier dubbel en dwars mee tevreden!

— Gij neemt dus mijn voorstel aan?

Het antwoord kwam niet aanstonds.

En het gelaat van Drake was weder in de schaduw verborgen, daar hij diep voorovergebogen zat, toen hij ten antwoord gaf:

— Ja, John Raffles ik neem het voorstel aan!

Hoofdstuk VII.

Wie een put graaft voor een ander....

Raffles bleef onder deze mededeeling volkomen kalm.

Menig ander zou zijn vreugde hebben verraden door een onwillekeurigen uitroep — maar op zijn gelaat vertrok zich zelfs geen spier.

Hij stond op, liet zijn blikken eens door het sombere vertrek dwalen, richtte ze op de smalle spleet in het gewulf, waar een dunne reep blauw van den hemel te zien was en zeide:

— Gij zijt toch goed gevoed? Gij hebt geen honger?

— Tot dusverre hebben de schurken mij het noodige gebracht om in het leven te blijven, antwoordde Drake op grimmigen toon.

— Gij gevoelt u dus sterk genoeg?

— Ik zou sterk zijn — ook al had ik in drie dagen niets gegeten! riep Drake woest. Zij zullen mij leeren kennen! Ik ben dadelijk tot uw dienst!

— Nog een oogenblikje! zeide Raffles, terwijl hij hem met een handgebaar tegenhield.

Hij wendde zich met een paar zacht gefluisterde woorden tot Henderson, die even het vertrek verliet en in de duistere gang verdween.

Er lag een uitdrukking van voldoening op het breede gelaat van den reus, toen hij weer terugkwam.

Raffles wendde zich weer tot Drake, die met een duister gelaat terzijde stond en hernam rustig:

— Gij zult het mij thans niet kwalijk nemen, mijnheer Drake, als ik eenige voorzorgsmaatregelen neem! Gij zijt wel ongewapend, maar gij schijnt lange beenen te hebben — en ons lot zou niet twijfelachtig zijn, als gij het onderweg op een loopen zette! Gij blijft dus niet verder dan een pas voor ons uitloopen en ik zal zoo vrij zijn, mijn revolver op u gericht te houden!

— Doe wat gij wilt! bromde Drake.

— Het verheugt mij, dat gij u daarin schikt! Apropos, gij zijt toch wel heel zeker van den weg?

— Stel u maar gerust! Ik kan mij onmogelijk vergissen!

— Op weg dan! Gij gaat vooruit, een van mijn vrienden en ik volgen u op de hielen en

deze brave reus zal den stoet sluiten! Wij alle drie hebben zaklantaarns en er zal dus licht in overvloed zijn! Loop vooruit!

Drake verliet zijn cel en hij maakte daarbij een gebaar van woeste zegepraal.

Hij had echter wel het glinsteren van den loop van Raffles' revolver gezien en hij scheen er niet aan te denken, te vluchten.

Slechts een vluchtigen blik had hij geworpen op den man met den baard en den breedgeranden hoed, die eensklaps uit de zijgang was getreden.

En daarop begaf de kleine stoet zich op marsch, door drie krachtige lantaarns verlicht.

Een paar malen moest Raffles Drake aanmanen om niet zoo haastig te loopen en dat was voldoende om hem zijn schreden te doen matigen.

Er werd in het geheel niet gesproken.

Maar na een minuut of tien meende Raffles te hooren, dat Drake in zichzelf liep te mompelen.

Hij luisterde zoo aandachtig mogelijk toe en het kwam hem voor, alsof hij iets opzeide — een lesje opdreunde — een versje — in de Latijnsche taal!

En onmiddellijk begreep Raffles!

Het tweede document, de wegwijzer, had waarschijnlijk een soort in het Latijn gesteld vers bevat, dat moest dienen als ezelsbruggetje, als hulpmiddel bij het onthouden van den weg, die gevolgd moest worden!

Het was zeker hetzelfde gemakkelijke middelje hetwelk kinderen gebruiken, als zij zich bijvoorbeeld de lengten van de maanden te binnen willen roepen:

„30 dagen heeft November,
April, Juni en September.”

Het was heel eenvoudig, want de menschelijke geest onthoudt nu eenmaal veel gemakkelijker alles wat op rijm is gesteld!

En dat het Latijn was, kon volstrekt geen verwondering baren, want die taal werd vooral in de Middeleeuwen zeer vaak en bij voorkeur gebruikt bij het opstellen van geheime documenten.

Slechts nu en dan keek Drake op, telkens

naar een of ander klein herkenningsteeken, dat echter aan de aandacht der anderen ontging.

Slechts tweemaal meende Raffles op den hoek van een gangmuur een ingekrast kruis of iets dergelijks te zien.

Maar hij scheen er zich weinig om te bekommeren en hij volgde nog altijd, met de revolver in de vuist, Cyrill Drake, die onophoudelijk voortging met het eentonig opdreunen van zijn geheugen-rijmpje.

Na 20 minuten te hebben geloopt, begreep Raffles reeds met volkomen zekerheid, dat iedereen, die zich hier zonder gids waagde, zich als reddeloos verloren moest beschouwen.

Want talloos waren de zijgangen, die zij op hun weg waren gepasseerd!

En al die zijgangen liepen in verschillende richtingen en vertakten zich een eind verder opnieuw — en zoo schijnbaar tot in het oneindige!

Nu eens daalde de weg, dan weder rees hij.

Nu eens was de bodem tamelijk gelijk en schreden de vier mannen klaarblijkelijk door een gang, die door menschenhanden was aangelegd en met groote moeite door het gesteente geboord, dan weer was de bodem ruw en ongelijk en menigmaal stootte de voet op pijnlijke wijze tegen een oneffenheid.

Deze gangen in het binnenste van den berg waren ook lang niet even breed.

Terwijl de natuurlijke tunnels hier en daar zoo wijd waren en ook zoo hoog, dat men er met paard en wagen doorheen had kunnen rijden, versmalden zij zich daar, waar de mensch aan het werk was geweest, menigmaal tot doorgangen, waar men elkander ternauwernood kon passeeren en zoo laag, dat men er gebukt moest gaan.

Vele doolhoven, die wellicht veel grooter zijn, zooals die van den St. Pietersberg, waren niet zoo gevaarlijk als deze.

Een enkele maal belandde men plotseling in een soort van vertrek, met wanden van metselsteen, dat vroeger zeker afgesloten was geweest met een zware deur, te oordeelen naar de machtige scharnieren, die nog in de muren zaten.

En altijd maar liep Drake verder onder het mompelen van zijn eentonig versje.

Het was duidelijk, dat hij den weg op zijn minst reeds eenmaal moest hebben afgelegd, misschien juist voor hij werd opgelicht en was teruggekeerd om alle, toebereidselen te gaan

nemen, teneinde den schat ongezien te kunnen wegvoeren.

Hij aarzelde tenminste geen oogenblik, hij weifelde nimmer, hij bedacht zich niet — hij liep zonder ophouden door.

Het was na dat halve uur onmogelijk na te gaan, of men zich nog altijd op dezelfde hoogte bevond, als waarop de cel van den gevangene zich bevond.

Het was evengoed mogelijk dat men twintig meter gestegen, als dertig of nog meer gedaald was.

De lucht was zeer drukkend en benauwd.

En het ademen werd moeilijker.

Geen enkele lichtstraal drong tot hier door.

Een donkere nacht zou den mannen omgeven hebben, ondoordringbaar voor ieder menscheelk oog, wanneer door een of ander noodlottig toeval alle lantaarns waren uitgegaan.

En eindelijk stond Drake stil.

Op hetzelfde oogenblik scheen het versje ten einde te zijn.

Hij wendde zich met een eigenaardigen glimlach op het gelaat naar Raffles om en zeide halffluid:

— Punctum!

— Dat is, geloof ik, Latijn? vroeg Raffles langs zijn neus.

— Zeer juist! Ik behoef een man als Raffles natuurlijk niet te zeggen wat het beteekent?

— Volkomen overbodig! Als ik nog eenig geheugen heb, beteekent het „punt” en ik vermoed dat dit het slot is van uw Latijnschen deun!

— Hebt gij gehoord wat ik in mijzelf sprak?

Er lag een dreigende uitdrukking op het gelaat van Drake, toen hij deze vraag stelde.

Maar Raffles haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Daartoe hebt gij te zeer in uzelf gesproken! En al had ik het gehoord — wat zou het dan nog? Gij hebt dat versje natuurlijk uit het hoofd geleerd — maar welk normaal mensch kan zoiets onthouden, na het eenmaal te hebben gehoord! En vindt gij het niet goed, dat wij het hoorden?

Drake keek Raffles scherp aan, met een boosaardige flikkering in zijn oog, bromde iets onverstaanbaars en wendde zich af.

— Hier zijn wij er! zeide hij.

Raffles en zijn beide metgezellen zagen om zich heen, maar niets duidde ook maar in het

minst aan, dat men zich hier op een plek bevond, die zich eigende tot het verbergen van een schat.

De gang was plotseling doodgeloopen op een soort van zeer kleine kamer, bijna zuiver rond en niet meer dan twee meter in doorsnede.

De grond was rotsachtig en klonk dof, als men er op stampte.

De muren bestonden uit metselsteen en de kalk was zelfs nog niet vergaan — alles zag er zelfs uit, alsof die muren nog pas een week geleden waren opgetrokken!

De ronde wand werd, juist tegenover het uiteinde van de smalle gang, waaruit de vier mannen zoeven te voorschijn waren getreden, alleen verbroken door een eenvoudige versiering, bestaande uit een paar hardstenen zuilen, gedraaid als een kurketrekker, die daar de steenen zoldering schenen te schragen.

Het doel daarvan was echter niet zeer duidelijk.

Zij stonden op ongeveer een halven meter van elkaar en daartusschen sprong de muur nagenoeg een decimeter terug, ongeveer in den vorm van een schoorsteennis.

Met een vagen glimlach op de lippen keek Drake Raffles even aan en trad toen op een der zuilen toe.

Hij vatte haar op ongeveer drie decimeters boven den grond zoo stevig mogelijk met beide handen vast en scheen er toen uit alle macht aan te trekken.

Hij was een sterk man, maar toch kwam het zweet er hem bij op het voorhoofd.

Er verscheen ook een angstige uitdrukking op zijn gelaat, toen hij mompelde:

— Voor den drommel — gisteren ging het nog!

— Wil ik u eens helpen, mijnheer? bood Henderson goedmoedig aan, ik heb nog al kracht in mijn vingers.

— Ga weg daar! gebod Drake op woesten toon. Ik kan het alleen wel! Denkt gij dat ik een kind ben? Het komt omdat ik te lang heb opgesloten gezeten!

Nogmaals gaf hij een harden ruk aan de zuil, en nu scheen het onderste gelijktijdig weg te draaien, zoodat er een spleet zichtbaar kwam, even breed als de zuil, en zoo hoog als het benedenstuk, dat dus blijkbaar los zat en bewogen kon worden, ofschoon daar uiterlijk niets van te zien viel.

Drake stak haastig de hand in de blootgelegde opening, terwijl zijn adem hijgde, tastte op het gevoel even rond, en scheen toen met kracht ergens aan te trekken — een knop of handvat.

Er deed zich dadelijk een knarsend geluid hooren, als van zware, verroeste katrollen, en het heele onderstuk van den muur tusschen de beide pilaren, dus dat deel, dat aan de donkere spleet grensde, rees over een afstand van iets meer dan een meter omhoog.

Men kon duidelijk het piepend geknars van de ijzeren katrollen hooren en van de zware kettingen, die er over liepen.

Blijkbaar werd het stuk van den muur door middel van zware contragewichten opgelicht, toen Drake zoeven een pal had weggetrokken.

Onmiddellijk richtte Raffles het licht van zijn zaklantaarn op het groote, vierkante gat.

Het schijnsel viel in een tweede ruimte, veel grooter dan de eerste, waar zij nu stonden, maar eveneens van ronden vorm.

En ook verlichtte de lamp een stuk van een blijkbaar zeer zwaar luik, dat zich juist in het midden van dat vertrek bevond.

Raffles kon duidelijk den sterken ring zien, bijna vijf decimeter dik, die aan dat luik was vastgeklonken.

In een oogwenk waren allen door de opening gekropen, en dadelijk liet Drake, door zijn hand in dezelfde spleet van zoeven te steken, maar thans aan de andere zijde, het stuk van den muur weer langzaam neerzakken in de sponning.

Hij keek een oogenblik naar het luik, en zeide grijnslachend:

— Daaraan heb ik gisteren lang moeten werken, dat verzeker ik u! En als het open is — dan moet het open blijven staan, want van beneden af hoeft men niet eens te pogen, het te openen, als het eenmaal is dichtgevallen! Ja, het is een eigenaardige mechaniek! Maar ik wilde dat luik nu eenmaal open hebben — en ik heb het dan ook open gekregen!

Hij trad op het luik toe, en begon aan den ring te rukken, dat de aderen op zijn voorhoofd tot koorden zwollen.

Maar ditmaal zette de ongeduldige Henderson hem eenvoudig terzijde, en, zich schrijlings over het luik plaatsend, trok hij met een enkele hand het luik aan den ring overeind, zonder zich in het minst in te spannen.

— Gij schijnt heel sterk te zijn? vroeg Drake,

terwijl hij den reus met een boosaardigen blik aankeek.

— Het gaat nog al — dank u, mijnheer! zeide Henderson nederig.

Raffles had intusschen het luik wat nader bekeken.

Het was van zeer hart hout en ijzer gemaakt, en hij begreep nu ook, waarom men het van beneden niet kon openen, als het eenmaaldicht was.

Want door aan den ring te trekken, trok men tevens een zeer zwaren grendel terug, die in de dikte van het luik zat en die door een zware spiraalveer op zijn plaats werd gehouden, zoodra het luik dicht viel.

Daar de grendel zich in het dikke van het hout bevond, kon men haar van beneden af ook onmogelijk terugschuiven, want hij was daar onzichtbaar.

Raffles had Drake vluchtig even opgenomen en zeide nu koeltjes:

— Wees zoo goed om ons voor te gaan!

Drake begon de steenen trap af te dalen, die zich dadelijk onder het luik bevond en die, tien treden hoog, naar een laag gewelfden kelder voerde.

Henderson was de laatste die binnenkwam.

— De schat! zeide Raffles kortaf, terwijl hij zijn oogen niet van Drake afwendde.

Zwijgend ging deze naar een hoek van den volkomen kalen kelder, verwijderde daar een paar tegels en maakte een holte vrij, waaruit hij, niet zonder moeite, hijgend en kreunend, achtereenvolgens twee vrij groote, met leder overtrokken koffers met ronde deksels te voorschijn bracht.

Hij had blijkbaar den dag te voren het deksel van beiden reeds verbroken en behoefde ze nog slechts terug te slaan.

Een kreet ontsnapte Charles Brand, die naderbij was gekomen en alle drie de mannen bogen zich vol nieuwsgierigheid over de koffers, die tot den rand waren gevuld met juweelen van allerlei aard — gouden armbanden, bezet met diamanten, kunstig gedreven oorhangers, paarlen colliers en dan zakken vol goudgeld.

En terwijl zij alle drie zoo over den koffer stonden heengebogen, hoorden zij plotseling een scherp metalen geluid, onmiddellijk gevolgd door een gillend gelach. Tezeldertijd viel met een bonzenden slag het luik dicht.

Bliksemsnel hief Raffles het hoofd op — te laat!

Van Drake was niets meer te bespeuren!

En toch was zijn stem hoorbaar, toen hij met duivelschen spot van uit zijn onzichtbare schuilplaats krieschte:

— Verlostig je nu maar in den aanblik van mijn juweelen, vervloekte indringer! Over een kwartier zijn jullie alle drie voor de haaien — en dat zal je loon zijn voor je bemoeizucht!

Nog een kort, duivelsch lachje en toen werd het eensklaps doodstil.

Raffles was naar de plek gevlogen, vanwaar hij de hatelijke stem had gehoord — hij vond niets — hij zag niets.

Zijn stem had nog altijd denzelfden rustigen klank van steeds, toen hij zeide:

— Die man heeft zeker geen looze bedreiging geuit! Dit slot is zeker vol vreeselijke geheimen! Henderson, — dat luik moet tot iederen prijs open en dat binnen tien minuten!

— Het zal open zijn, Mylord! antwoordde de reus eenvoudig.

Maar Brand, die een weinig bleek was geworden, riep:

— Wat helpt het of wij hier uitkomen? Wij zullen immers ellendig om het leven moeten komen, want wij zullen hier verdwalen — wij weten den weg niet!

— Dat is van later zorg! zeide Raffles kortaf. Vooruit Henderson — doe je best! Neem je zakmes en tracht het hout om den grendel weg te snijden!

Henderson trok zijn zwaar zakmes, dat hem nooit verliet, opende het lemmet en snelde op den voet van de steenen trap toe.

Maar hij had dien nog niet bereikt, of er gebeurde iets onverwachts.

In alle muren werden plotseling, hoe begreep niemand, een vrij groot aantal ronde openingen zichtbaar, die gingen van den vloer, tot op ongeveer borsthoogte van een rijzig man.

En uit al die openingen kwamen tegelijkertijd, met rukkende bewegingen, heel langzaam, even zooveel puntig geslepen, ijzeren staven te voorschijn, omstreeks anderhaven duim dik.

Al die scherpe punten, die roestige, maar nog altijd doodelijke ijzeren staven waren dus naar het midden van het vertrek gericht en naderden elkander heel langzaam, maar met martelende zekerheid!

Brand slaakte een luiden kreet, van angst en

ontzetting en deinsde onmiddellijk tot naar het midden van den kelder terug.

Koelbloedig had Raffles een van die lanspunten gegrepen en trachtte haar te buigen — het was hem onmogelijk, hoe sterk hij ook was.

Het is waar dat de punt toen nog nauwelijks een decimeter uit de opening stak.

Maar Drake had gelijk — over een kwartier zou alles afgeloopen zijn!

De openingen bevonden zich op nauwelijks een decimeter van elkander en het zou onmogelijk zijn, zich voor die doodelijke punten in veiligheid te stellen.

De gaten bevonden zich ook onder en boven de steenen trap, tot manshoogte.

— Haast je, Henderson! was alles wat Raffles zeide.

De reus begon met koortsachtigen ijver te werken.

Hij begreep dat het leven van drie mannen van zijn kracht en behendigheid afhing.

En alras sneed het scherpe lemmer spaanders van het harde hout — maar het waren nog maar kleine spaanders, want het hout was door ouderdom hard als een steen geworden.

En intusschen klonk buiten het vertrek het dreunend geraas en gerommel van het mechaniek, dat die tachtig of honderd ijzeren punten met onweerstaanbaar geweld, heel langzaam, maar des te schrikwekkender, voor zich uit en den kelder binnendreef.

— Een duivelsche uitvinding — die herinnert aan de tijden van inquisitie en bloedraad! riep Raffles uit. Vordert het werk, Henderson?

— Ik doe mijn best, Mylord!

Raffles had zich gebukt en trok een van de kisten tot naar het midden van het vertrek.

— Wat doe je? vroeg Brand, wiens bleek gelaat getuigde van zijn ontzetting.

— Den schat onder mijn bereik houden!

— Je denkt dus aan dat goud, terwijl ons leven in gevaar is? Terwijl wij een vreeselijken marteldood zullen sterven! riep Brand, bijna woest.

— Wij zijn nog niet dood! zeide Raffles lakoniek. Aanstonds zou ik er misschien niet meer bij kunnen — ja toch wel! Zie eens, het drijfwerk heeft zooveel kracht, dat die ijzeren punten den zwaren koffer voor zich uit over den vloer schuiven!

Het was zoo — vier of vijf van die moord-

tuigen stootten den zwaren koffer langzaam voor zich uit en dreven hem onverstoorbaar naar het midden van het vertrek!

Vijf minuten verliepen onder duldelooze spanning.

Henderson hijgde van opwinding en inspanning en de spaanders van het hout vlogen om hem heen.

De trap was nog maar nauwelijks bereikbaar — aanstonds zouden zij niet eens meer kunnen ontsnappen, zelfs al bezweek het luik!

Toen uitte Henderson een luiden kreet van woede en schrik — het lemmer van zijn mes, dat op een ijzeren bout was gestooten, brak bij den greep af!

En het werk was pas voor de helft gedaan — de grendel lag nog slechts ten halve bloot.

Henderson bedacht zich niet.

Hij zette zich schrap tegen de treden van de trap, perste zijn schouder onder het luik en drukte uit alle macht, zoodat zijn halsaderen als dikke koorden zichtbaar werden en zijn oogen hem schier uit het hoofd puilden.

Een vreeselijk gekraak werd gehoord — hij spande zich nog eens tot het uiterste in — de grendel boog, alsof hij van papier was, het hout versplinterde daar rondom — het luik vloog open!

Met een kreet van zegepraal greep Raffles een van de koffers en tilde hem op zijn schouders

Nog juist kon Brand hetzelfde doen met den tweeden koffer, ofschoon hij zich van alle kanten bedreigd zag door de steeds naderbij komende ijzeren punten.

Zij moesten over eenige van die moordtaigen heenstappen, om de onderste treden van de trap nog te kunnen bereiken.

Hijgend van inspanning bereikten zij den kelder weder.

Brand liet den koffer van zijn schouder glijden en hield zich wankelend tegen een van de muren staande, terwijl hij er met moeite uitbracht:

— En thans? Wat nu? Hoe komen wij hier uit?

— Heel gemakkelijk, mijnheer Brand — wij gaan dezelfden weg weer terug, antwoordde Henderson bedaard, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd veegde.

— Jij dwaas! Ben je dan buiten je zinnen? Geloof je den weg terug te kunnen vinden? Wij zullen jammerlijk verdwalen, voor wij tien meters verder zijn!

— Stel je gerust Brand, dat zullen wij niet! antwoordde Raffles bedaard. Heb je wel eens van den draad van Adriadne gehoord? Van het hol van den Minotaurus? Het is een zeer eenvoudig kunstje, dat wij hebben nagedaan, Henderson en ik, niet met een draad wol, maar met een heel prozaisch kluwen best Engelsch schoenmakersgaren! Het is zwart en dus onzichtbaar en het is zoo sterk als een kabel! Henderson heeft het einde daarginds aan een scharnier van de celdeur van Drake vastgebonden — en het kleine restje van het kluwen kun je daar bij den muur zien liggen!

— Goddank! zeide Brand uit den grond van zijn hart. Laten wij dan maar dadelijk den terugweg aanvaarden — ik beken eerlijk dat het voor mijn zenuwen wel wat te veel is! Ik snak naar de buitenlucht!

— Waar zou die schurk nu zijn, Mylord? Ik had graag nog een paar woorden met hem willen spreken! zeide Henderson met toornige stem.

— Wij zullen hem aan zijn lot overlaten, Henderson — het is al mooi, dat wij hem op deze wijze hebben kunnen straffen, dien verraderlijken schurk! Ik vertrouwde hem al aanstonds niet — maar dat hij tot een driebubbelen moord zou overgaan, dat had ik niet kunnen verwachten! En nu vooruit!

Met een enkelen handgreep wist Raffles het muurstuk weder op te heffen en de mannen kropen een voor een naar buiten.

Henderson nam den zwaarsten koffer zonder eenige moeite op zijn sterken nek, Raffles en

Brand droegen den anderen en de eerste palmde onder het loopen de draad in, die hen naar de vrijheid zou terugvoeren.

Op hun geheelen weg bemerkten zij geen spoor van Drake.

Hij moest zich daar nog ergens onder den grond bevinden en zou stellig moeten gelooven, dat de drie mannen ondanks hun ontsnapping toch vroeg of laat zouden moeten omkomen in het doolhof.

Het was nog klaarlichte dag, toen zij ten slotte veilig weer de vestibule bereikten en zij moesten zich nog een paar uren schuil houden, voor zij eindelijk, na het invallen van de duisternis, zich buiten het slot waagden en de koffers voorlooppig begroeven op een veilige plek, tamelijk ver van den slotmuur.

Den volgenden dag werden Doolittle en Tennyson ernstig gewond terzijde van den weg op ongeveer tien minuten gaans van Denmore Castle gevonden, door landarbeiders die naar hun werk gingen.

Maar tot een gerechtszaak werd het niet, omdat beiden in de duisternis waren neergeschoten en er geen voldoende getuigenis kon worden bijeengebracht tegen Drake.

Maar iedereen was vrij, daarvan het zijne te denken en tot diegenen behoorde ook Raffles, die pas twee weken later de beide koffers met den schat kalmpjes weghaalde — zij bleek in juweelen en goud te bevatten een gezamenlijke waarde van 150.000 pond sterling!

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.